

MAGIC

WORLD ONLINE 1

โลกออนไลน์ในฝัน 1

Story : Mr.Saka

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 832

Magic World Online โลกออนไลน์ในฝัน เล่ม 1

เขียนโดย Mr. Saka

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน 2556

ISBN 978-616-00-0932-9

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือเด็กและวรรณกรรมเยาวชน : สุรียกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : ประดับเกียรติ ตุมประธาน บุญเอก พฤษภาวัฒนา

พิสูจน์อักษร : อณูภา อนันทานนท์

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก : mirage รูปเล่ม : สุพิน มัลย์ทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ พองไชย์ ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

www.satapombooks.com

ราคา 200 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

www

กร:ลายกนอบสายตากรีนรีด
www.greenread.com

PLAYER'S INFORMATION

MAGIC WORLD ONLINE

real life...real dream

HP 465 STR 31 INT 400*
PR 110 VIT 31 AGI 1
MP 30 LUCK 0
MA20

confirmed user

ITEM:S MIND SEALER

PERMANENT ITEM

ITEM:S PR SL

ITEM:S MG SL

NO.26

NO.66

SYS 55

SYS 55

SYS 55

PLAYER INFORMATION

Magic World Online เกมออนไลน์บนโลกจำลองสมบูรณ์แบบ
สร้างโดยซูเปอร์คอมพิวเตอร์จากนักวิทยาศาสตร์ระดับแนวหน้า
สมจริงถึงขนาดส่งผลต่อร่างกายของผู้เล่นในโลกจริงเลยทีเดียว

ตุลา เด็กหนุ่มป่วยเป็นโรคประหลาด ได้รับเครื่องเกม **MWO** เป็นของขวัญวันเกิด
โดยหวังว่าจะช่วยบรรเทาอาการป่วยให้ดีขึ้น
แต่เมื่อเข้าสู่เกม เขากลับค้นพบความจริงที่
สมองของเขามีความเร็วสูงกว่าคนธรรมดาถึง 10 เท่า!!!

หนทางสู่สุดยอดวีรบุรุษแห่งโลกออนไลน์สมบูรณ์แบบ
เปิดฉากแล้ว ณ บัดนี้

ประวัตินักเขียน

สวัสดิ์ศรีรับนักอ่านทุกท่าน ผม Mr. Saka เป็นชายไทยที่เกิดในตระกูลข้าราชการ คุณพ่อคุณแม่ พี่ป้า น้าอา รับราชการเกือบทั้งตระกูล ส่วนผมชอบงานอิสระจึงทำธุรกิจส่วนตัวสบายๆ

งานอดิเรก เมื่อมีเวลารว่างมักจะอ่านหนังสือ ปกติอ่านทุกแนว ทั้งมีสาระและไร้สาระ ทั้งของไทยและต่างประเทศ เนื่องจากเติบโตในครอบครัวข้าราชการ จึงได้รับการส่งเสริมการอ่านมาตั้งแต่เด็ก

กิจกรรมของครอบครัว คือ จะไปวัดทำบุญและปฏิบัติธรรมเกือบทุกสัปดาห์ ดังนั้นในงานเขียนของผมจึงมีกลิ่นอายของพุทธศาสนาแทรกซึมอยู่บ้าง

แรงบันดาลใจของนิยายเรื่องนี้ เกิดจากวันหนึ่งผมได้อ่านข้อความที่ว่า “นิยายแฟนตาซีไม่จำเป็นต้องอิงหลักการทางวิทยาศาสตร์” นั่นคือจุดเริ่มต้นให้ผมอยากจะทำนิยายที่มีการผสมผสานระหว่างหลักการทางวิทยาศาสตร์และเวทมนตร์ที่มีอยู่ในจินตนาการของทุกคนให้เป็นหนึ่งเดียวกัน จึงเป็นต้นกำเนิดของ *Magic World Online*

ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่สนใจและติดตามให้กำลังใจมาตลอด ผมคิดว่านักอ่านทุกท่านมีส่วนในความสำเร็จของนิยายเรื่องนี้ หากไม่ได้รับคำวิจารณ์และคำแนะนำจากทุกท่าน *Magic World Online* จะไม่ใช่นิยายที่เต็มเปี่ยมไปด้วยสาระเช่นนี้แน่นอน

ติดตามผลงานได้ที่ <http://writer.dek-d.com/nitatsr809/story/view.php?id=836791>

และติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy ได้ที่เพจ www.facebook.com/SatapornFantasy นะครับ

จากใจนักเขียน

Magic World Online เป็นนวนิยายที่ผู้เขียนตั้งใจจะเขียน
ในแนวแฟนตาซีโดยอิงหลักการทางวิทยาศาสตร์ผสมผสานเวทมนตร์
ในจินตนาการ

ในเล่ม 1 นี้ เนื้อเรื่องแบ่งออกเป็นสองช่วง ช่วงแรกเป็นภาคสร้าง
เกมซึ่งพื้นฐานของเรื่องนี้มีเนื้อหาเป็นนิยายวิทยาศาสตร์ หากทฤษฎีใด
ในเรื่องไม่ตรงตามหลักการทางวิทยาศาสตร์อยู่บ้าง ก็ขออภัยมา ณ ที่นี้
ด้วยครับ

ช่วงที่สองเป็นเนื้อเรื่องของ ‘ตุลา’ เด็กหนุ่มผู้มีปัญหาทางด้าน
ร่างกาย และมีโอกาสเข้าไปเล่นเกมที่มีความสมจริงราวกับว่ามันคือโลก
อีกโลกหนึ่ง เขาพบว่าหลักการในโลกจำลองหลายอย่างสามารถนำมา
ปรับใช้ในโลกแห่งความเป็นจริงได้ แล้วเขาจะสามารถคลี่คลายปริศนา
ของศาสตร์แห่งเวทมนตร์ที่ปรากฏขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริงได้หรือไม่
มาร่วมลุ้นไปกับพัฒนาการของตุลาได้เลยครับ

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณ คุณระดับเกียรติ ตุมประธาน และ
กองบรรณาธิการสถาพรบุ๊คส์ ที่ได้ช่วยให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์

ต่อผู้เขียนเป็นอย่างมาก นวนิยายเรื่องนี้จะเป็นรูปเล่มไม่ได้ถ้าไม่ได้รับความกรุณาจากทีมงานของสำนักพิมพ์ ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงครับ และขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ให้คำแนะนำและกำลังใจเสมอมา ขอให้ผู้อ่านได้รับความบันเทิงและเนื้อหาสาระจากนิยายเรื่องนี้

Mr. Saka
(มิสเตอร์ซากะ)

www.satapornbooks.com

PLAYER'S INFORMATION

-
-
-

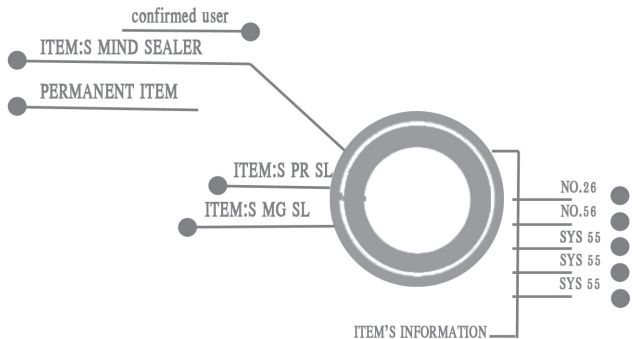
MAGIC WORLD ONLINE
real life...real dream

HP 465 STR 31 INT 400*
PR 110 VIT 31 AGI 1
MP 30 LUCK 0
MA20

ภาค อัจฉริยะผู้สร้างโลก

1

จุดเริ่มต้นแห่งความพิว

ภายในเกม The War of Titan ซึ่งเป็นเกมออนไลน์อันดับหนึ่ง
ในขณะนี้

ชายหนุ่มผมทองในชุดเกราะเปล่งประกายนั่งอยู่บนเสาหินต้นใหญ่
ที่หักพัง ข้างกายมีดาบขนาดยักษ์ส่องแสงสีทองปักอยู่ สายตาทอดมอง
ดูเพื่อนๆ และลูกน้องที่คอยเก็บเงินและสิ่งของต่างๆ ในดินเจียน

“เฮ้อ! ดันนี้โหดที่สุดในเกมนี้แล้วหรือเนี่ย” อาเธอร์ นักดาบ
และหัวหน้ากิลด์ The Great Kingdom บ่นด้วยความเบื่อหน่าย

ว๊าบ! แสงสีขาวส่องสว่างรอบตัวนักดาบหนุ่ม แล้วแถบเลือด
ก็ฟื้นฟูขึ้นมาจำนวนหนึ่ง

“ไอ้บ้า! เกมนี้เพิ่งอัปเดตซีใหม่มาไม่นานแกก็บ่นซะแล้ว แล้วที่
ชนะมาทั้งทีเหลือเลือดไม่ถึง 5 เปอร์เซ็นต์ ยังจะมาทำปากดีอีก โดนบอส
สะกดอีกทีแถมได้ไปรออยู่ที่เมืองแน่” หลิน หญิงสาวชาวจีนในชุดนักบวช
ซึ่งเป็นเพื่อนและลูกกิลด์อดหมั่นไส้เพื่อนของเธอไม่ได้ พอเกมอัปเดตซี
เสร็จจับ อีตาหัวหน้ากิลด์บ้าพลังดันลากเธอและสมาชิกกิลด์ที่ออนไลน์
เข้ามากลุ่มแรกๆ เข้ามาลุยดันเจี้ยนที่โหดที่สุดตามที่ประกาศไว้หน้าเว็บ

“เอาน่าหลิน ยังไงก็ไม่มีใครตายนี่ แกรมเงินกับของที่ดรอปปอกมา ยิ่งคุ้มค่าสุดๆ” เจนนี่ รองหัวหน้ากิลด์ก็กล่าวพร้อมรอยยิ้ม นอกเกมเธอกับอาเธอร์เป็นแฟนกัน ในเกมทั้งคู่ก็ยังเป็นคู่อีก

“ยะ ยายงก สมแล้วที่เรียนเศรษฐศาสตร์ ฉันนะไม่เข้าใจเธอเลยน้ำ คนที่คิดเรื่องกำไรขาดทุนเก่งอย่างเธอ ทำไมมาลงเอยเป็นแฟนกับนายถึก บ้าบิ่น แกรมยังเป็นจอมเจ้าเล่ห์นี้ได้ ขาดทุนชัดๆ” หลินกล่าวแซวพลางมองหน้าเพื่อนรักกับหัวหน้ากิลด์

หลินกับเจนนี่เป็นเพื่อนรักกัน พวกเขาเรียนมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก พอเข้ามาวิทยาลัยก็แยกสายออกมาตามความถนัด และมหาวิทยาลัยของพวกเขาก็เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำที่อยู่ไม่ห่างกันมาก พวกเขาจะนัดเจอกันบ่อยๆ จนมาวันหนึ่งเจนนี่ได้แนะนำแฟนให้เธอรู้จัก ในสายตาของเธอเห็นว่าอาเธอร์เป็นพวกเจ้าเล่ห์ชอบวางแผนการ บางครั้งก็มูทะลุทำอะไบบ้าบิ่น ครั้งนี้ก็เช่นกัน ยังไม่ทันได้ศึกษาข้อมูลของดินเจี้ยนใหม่ก็ลากเธอและลูกกิลด์มาเสี่ยงตายซะแล้ว ต่างกับเพื่อนของเธอที่มีนิสัยละเอียดรอบคอบอย่างมาก

“เอ่อ...คุณหลินครับ ความจริงแล้วผมเองก็ไม่ได้เลวร้ายซะขนาดนั้นนะครับ ออกจะหล่อเหลา ชาญฉลาดปราดเปรื่อง มาบอกว่ากระผมเป็นไอ้ถึก ไอ้ทุยเนี่ย หนู่มฮอตอย่างผมรับไม่ได้ครับ” อาเธอร์รีบกล่าวแก้

อันที่จริงอาเธอร์เองก็จัดว่าเป็นคนหน้าตาดี แต่ก็ไม่ถึงกับโดดเด่นมากนัก เมื่อเทียบกับแฟนสาวที่รูปร่างหน้าตาสามารถไปเป็นดาราได้อย่างสบาย ทำให้เขาอดน้อยใจอยู่บ้างไม่ได้ ส่วนที่บอกว่าเขาเป็นหนู่มฮอตกลับเป็นเรื่องจริง เนื่องจากเป็นนักศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์ในมหาวิทยาลัยชั้นนำเช่นเดียวกับแฟนสาว เพียงแต่เมื่อ 3 ปีก่อน หลังจากเริ่มคบกับเจนนี่ได้ไม่นาน อาเธอร์ทุ่มเงินที่เก็บสะสมมานานมากกว่า

ครั้งไปกับตลาดหลักทรัพย์และได้รับผลตอบแทนอย่างคุ้มค่า ปัจจุบันเขากระจายเงินลงทุนไปตามพอร์ตการลงทุนหลายแห่ง ทำให้มีรายรับมาอย่างต่อเนื่องและเขียนวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับกลไกการตลาดซึ่งมีพื้นฐานจากประสบการณ์จริง ผลงานของเขาได้รับคำชมเชยจากศาสตราจารย์หลายท่าน สถาบันทางการเงินชื่อดังหลายแห่งต้องการให้เขาไปทำงานด้วย แต่เขายังไม่ได้ตอบรับ เรียกได้ว่าอนาคตสดใสเลยทีเดียว

“ไอ้โฮ! กล้าพูดนะพี่” มินโฮ ลูกกิลด์และรุ่นน้องมหาวิทยาลัยชาวเกาหลีในชุดนินจาเอ่ยแซวออกมา

“เอาเหอะ ฉันก็พอเข้าใจที่เกร็งมาเคลียร์ดินนี้ เพราะอยากตัดหน้ากิลด์อื่นโดยเฉพาะพวกแบล็กสตาร์” หลินกล่าวออกมาอย่างเข้าใจ กิลด์แบล็กสตาร์เป็นกิลด์ที่ใหญ่พอๆ กับคิงดอมและเป็นคู่แข่งกันมานาน โดยเฉพาะหัวหน้ากิลด์ทั้งสองฝ่ายหมั่นชี้หน้ากันอยู่อย่างแรง

“ความจริงมันยังมีอีกหลายเหตุผลนะ เดี่ยวพวกเรานัดเจอกันนอกเกมก็แล้วกัน สถานที่กับเวลาให้มินโฮช่วยนัดทุกคนให้ทีก็แล้วกัน ขอสถานที่เป็นส่วนตัวนะ งานนี้เรื่องค่าใช้จ่ายพี่จัดการเอง” อาเธอร์กล่าวพร้อมกับหันไปสั่งมินโฮ

“ได้ครับ แต่เวลายังกำหนดไม่ได้นะครับ ช่วงนี้หลายคนติดสอบอยู่กว่าจะมาพร้อมหน้ากันคงอีกหลายวัน” มินโฮรับคำ

“มีเรื่องเร่งด่วนอะไรหรือเปล่า” หลินกล่าวถาม

“อันที่จริงมันไม่ใช่เรื่องเร่งด่วนอะไรหรอก แต่ก็เป็นเรื่องใหญ่พอสมควร ฉันอยากขอความร่วมมือจากทุกๆ คนหน่อย” อาเธอร์บอก

“เรื่องอะไรละ บอกหน่อยได้ไหม” หลินถาม

“อดใจหน่อยน่า ใจร้อนจริงๆ เหนียว” อาเธอร์ตอบพลางทำหน้าล้อเลียน

“ซี! แล้วเธอล่ะเจนน รู้เรื่องนี้หรือเปล่า” หลินหันไปถามเพื่อนแทน
 “อืม” เจนนี้อยู่พลางพยักหน้า “แต่คุณตรงนี่คงไม่เหมาะไว้ไปคุยกัน
 นอกเกมดีกว่า ตอนนี้อยู่พวกเรากลับกิลด์กันก่อนเถอะ” เจนนี้ออกพลาง
 หันกลับไปสั่งลูกกิลด์ “ทุกคนคะ เก็บของเสร็จแล้วกลับไปแบ่งของ
 ที่กิลด์กันนะคะ เทานนี่กิลด์เราก็ได้เป็นกิลด์แรกที่พิชิตดันเจี้ยน Titan
 Cave แล้วนะคะ”

“เฮๆ” เหล่าลูกกิลด์ขานรับ “เจอกันที่ตึกกิลด์นะครับหัวหน้า”
 แล้วทุกคนก็วาริ์ปออกจากดันเจี้ยน

**“ประกาศให้ผู้เล่นทุกท่านทราบ ขณะนี้มีผู้พิชิต ดันเจี้ยน
 Titan Cave เรียบร้อยแล้ว ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ”**

เสียงประกาศที่ตั้งออกมาเรียกเสียงฮือฮาจากเหล่าผู้เล่นจำนวนมาก

“เฮ้ย! ดันเจี้ยนเพิ่งมาใหม่ใครมันไปถล่มแล้ววะ” ผู้เล่นคนหนึ่ง
 กล่าว

“ถ้าไม่ใช่พวกแบล็กสตาร์ ก็พวกคิงดอมแหงๆ นอกจากสอง
 กิลด์นี้แล้วคงไม่มีกลุ่มไหนหรอก” คนที่อยู่ใกล้ๆ ตอบ

“นั่นสิ ว่าแต่เป็นกลุ่มของแบล็กสตาร์หรือของคิงดอมล่ะ”

“เฮ้ยๆ คุณที่หน้าข้อมูลดันเจี้ยนสิ” ผู้เล่นคนหนึ่งตะโกนออกมา

“ผู้พิชิตดันเจี้ยน Titan Cave ชื่อปาร์ตี ดาบเทพเจ้า หัวหน้าปาร์ตี
 คิงอาเธอร์ กิลด์ The Great Kingdom ้วยยย!”

ภายนอกเกม

สามวันต่อมา

ณ ร้านอาหารจีนแห่งหนึ่งในห้องจัดเลี้ยงพิเศษขนาดเล็ก

กลุ่มผู้ก่อตั้งกิลด์ The Great Kingdom นัดมารวมตัวกันทั้งเจ็ดคน
ได้แก่

อาเธอร์ ไบรตัน ชาวอเมริกัน ชื่อในเกม King Arthur อาชีพนักดาบ
นักศึกษาปีสุดท้าย สาขาเศรษฐศาสตร์ MIT

เจนนิเฟอร์ โครว์ ชาวอเมริกัน ชื่อในเกม Jeennie อาชีพนักเวท
นักศึกษาปีสุดท้าย สาขาเศรษฐศาสตร์ MIT

ซง จุนโซ ชาวเกาหลี ชื่อในเกม JoooonZo อาชีพนักประดิษฐ์
นักศึกษาปีสุดท้าย สาขาวิศวกรรมศาสตร์ MIT

วัชชัย กิ่งแก้ว ชาวไทย ชื่อในเกม Touch อาชีพนักฝึกสัตว์
นักศึกษาปีสุดท้าย สาขาวิศวกรรมศาสตร์ MIT

ควาโนะ ชินสุเกะ ชาวญี่ปุ่น ชื่อในเกม ShinShura อาชีพนักเวท
นักศึกษาปีสุดท้าย สาขาวิศวกรรมศาสตร์ MIT

จางหลินหลง ชาวอเมริกันเชื้อสายจีน ชื่อในเกม LiinLonn
อาชีพนักบวช นักศึกษาปี 2 สาขาแพทยศาสตร์ Harvard Medical
School

ลีมินโฮ ชาวเกาหลี ชื่อในเกม Minho อาชีพนินจา นักศึกษาปี 1
สาขาแพทยศาสตร์ Harvard Medical School

คนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นชาวเอเชียที่มาศึกษาในมหาวิทยาลัยชั้นนำ
ของโลก ด้วยสภาพสังคมอเมริกันทำให้คนกลุ่มนี้สนิทสนมกัน หลินเอง
แม้เกิดและเติบโตในอเมริกาแต่ก็สามารถเข้ากับคนกลุ่มนี้ได้ และการ
ที่เธอเป็นเพื่อนรักกับเจนนี่ทำให้อาเธอร์พลอยสนิทกับคนกลุ่มนี้ไปด้วย

แม้แรกเริ่ม คนส่วนใหญ่ในกลุ่มจะไม่ค่อยกล้าสนิทกับอาเธอร์นัก
แต่เมื่อคบกันไปนานๆ แล้ว ทุกคนต่างรู้ว่าอาเธอร์เป็นคนจริงใจและ
ไม่เคยมีความคิดเหยียดผิวหรือดูถูกพวกเขาเลย แม้กระทั่งหลังจากที่

อาเธอร์ประสบความสำเร็จในธุรกิจจนกลายเป็นคนดัง เขาก็ยังปฏิบัติตัวต่อเพื่อนๆ กลุ่มนี้เป็นอย่างดี พวกเขาจึงกลายเป็นเพื่อนสนิทกันมาจนถึงทุกวันนี้

“เฮ้อ! ทำไมนัดกันที่ไรต้องพามาร้านอาหารจีนด้วยนะ” อาเธอร์บ่นพลางจับตะเกียบอย่างยากลำบาก

“เพราะพวกเราเห็นว่านายใช้ตะเกียบไม่เก่งไง ฮ่าๆ” จุนโฮกล่าว

“ใช่แล้วครับ พอพี่จุนโฮรู้ว่าพี่อาเธอร์มากินด้วย ก็กำหนดให้เป็นร้านอาหารจีนทันทีครับ” มินโฮกล่าวเสริม

“ก็ใครใช้ให้นายกินไว้นักล่ะ ถ้าเป็นร้านอาหารแบบอื่นที่ไร มีนายอิมอยู่คนเดียว เพราะงั้นร้านอาหารจีนแหละเหมาะสมที่สุด” หลินยืมเยาะ

“ผมกับชินไม่รู้เรื่องนี้ะครับ พวกเราเพิ่งสอบเสร็จเมื่อวานเอง เพิ่งรู้เหมือนกันว่านายนักรวมพล” ธวัชชัยพูดชี้แจง

ส่วนชินสุเกะไม่พูดอะไร แค่มั้มพลางคีบอาหารกินอย่างสบายใจ

“เจนน้า” อาเธอร์หันมาอ้อนแฟนสาว “ช่วยผมหน่อยน้ำ อ้ามมม” เจนนีหัวเราะพลางคีบอาหารป้อนให้

“ที่เหลือจัดการด้วยตัวเองนะคะ ฮีๆ” เจนกล่าว “จะได้ฝึกใช้ตะเกียบด้วยไงคะ”

คนกลุ่มนี้ถึงดูเหมือนจะกลับแก๊งอาเธอร์ แต่ความจริงแล้วทุกคนต่างชอบอาเธอร์กันทั้งนั้นและยกตำแหน่งหัวหน้ากิลด์ให้อาเธอร์ เกม The War of Titan นั้นแม้ออนไลน์ไปทั่วโลก แต่ผู้เล่นส่วนใหญ่เป็นชาวเอเชีย ทำให้เมื่อตอนก่อตั้งกิลด์ใหม่ๆ กิลด์ The Great Kingdom ถูกกิลด์ต่างๆ หาเรื่องอยู่บ่อยครั้ง แต่ภายหลังจากที่ได้รู้จักใกล้ชิดกับอาเธอร์ กิลด์ส่วนใหญ่ บ้างกลายเป็นพันธมิตร บ้างก็ยุบมารวมกัน คงเหลือแต่หัวอำนาจเก่าอย่างแบล็กสตาร์ มีหัวหน้ากิลด์ชื่อโครอนอสที่ยังทำตัวเป็นปฏิปักษ์ และคอยทำดวลอยู่บ่อยๆ

“ว่าแต่เรื่องที่นายนัดพวกเรามาเนี่ย มันเรื่องอะไรกัน” หลินถาม เพราะสงสัยมาหลายวันแล้ว

“อืม...ก่อนจะพูดถึงเรื่องนั้น เธอคงรู้ว่าพวกเราที่เรียนที่ MIT ต่างก็จบหลักสูตรกันแล้ว หลังจากนั้นคงมีเวลาเล่นเกมน้อยลง ฉันเลยอยากจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยก่อน ฉันอยากยกตำแหน่งหัวหน้ากิลด์ให้เธอนะ หลิน” อาเธอร์กล่าว

“ให้ฉันเป็นหัวหน้ากิลด์เหรอ คงไม่เหมาะเท่าไรหรอก”

หลินพูดพลางหันไปมองหน้ามินโฮ “ยกให้มินโฮดีกว่านะ”

“หา!” มินโฮง “ผมเหรอครับ ไม่ไหวมั้ง”

“รับๆ ไปเหอะ เหลือนายคนเดียวแหละที่พอมีเวลาว่าง ดูจากวิชาที่ลงปีหน้า หลินเองก็ต้องเรียนหนักคงเป็นไม่ได้หรอก” ชินสุเกะบอก พลางกล่าวต่อว่า “ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็ค่อยโอนตำแหน่งให้พวกขุนพลก็ได้”

แกนนำกิลด์ The Great Kingdom นั้น นอกจากกลุ่มผู้ก่อตั้งแล้ว ก็มี 20 ขุนพลซึ่งส่วนมากมาจากกิลด์ที่ยุบรวมมานั่นเอง

“ดีกว่าก่อนๆ นายมารู้ตารางเรียนของชั้นได้ไงยะ” หลินโวย “หรือว่านายแอบเจาะระบบของมหา'ลัยชั้น” หลินรู้ว่าชินสุเกะเป็นสุดยอดแฮกเกอร์ตัวจริงเสียงจริง เคยป่วนระบบไฟจราจรของเมืองเคมบริดจ์เพื่อกลับแก๊งกลุ่มที่ไม่ชอบหน้ากันมาแล้ว แต่ไม่มีใครจับได้ มีแค่พวกเธอเท่านั้นที่รู้

“จะบ้าอะไรอะ! กะอีแค่ตารางเรียนของเธอ ฉันไม่เสียแรงไปเจาะระบบหรอก” ชินพูดออกมาพลางเหลือบมองธวัชชัย “ฉันรู้มาจากเจ้าทัชต่างหาก” สายตาทุกคู่หันมามองธวัชชัย

ธวัชชัยเอามือลูบหัวทำท่าทำเขินๆ “เอ่อ...เขารว่กัันว่าผู้ช่ายไทยค่อนข้างจะเสน่ห์แรงนะครับ” ธวัชชัยพูดอ่อยๆ

หลินขมวดคิ้วแล้วถาม “หมายความว่าไง เสน่ห์แรง แล้วมัน

เกี่ยวกับยังงัยกับตารางเรียนฉัน”

“เอ่อ...อันนี้ผมพอรู้ นะครับ” มินโฮเอ่ยอย่างตื่นเต้น “คือผมก็สงสัยมานานแล้วว่าคุณแอนนาเบล คนที่พี่หลินไปปรึกษาเรื่องวิชาที่เรียนบ่อยๆ ไปหาใครที่ MIT ไม่นึกเลยนะครับว่าจะเป็นที่ซนนี่เอง ไปไงมาไงละนั่น คุณแอนนาเบล ป๊อปมากๆ เลยนะครับ มีเคล็ดลับอะไรหรือครับ บอกกันได้ไหม” มินโฮถามกลับ ส่วนหลินซ็อกจนค้างไปแล้ว

“ก็ไม่ได้มีเคล็ดลับอะไรหรอก ตอนแรกผมแค่ขอคำปรึกษาเชิงจิตวิทยาอะ อยากได้คำปรึกษาเพื่อไปพัฒนา AI ให้ตอบโต้ได้เป็นธรรมชาติขึ้นแค่นั้นเอง” ธวัชเริ่มหน้าแดง “ตอนหลังบางครั้งผมก็นัดเธอกินข้าวบ้าง พามาทดสอบ AI บ้าง แค่นั้นละครับ”

นอกจากชินสุเกะแล้ว ทุกคนที่รู้จักธวัชชยต่างพากันแปลกใจ โปรแกรมเมอร์หนุ่มที่ใช้เวลาทั้งวันกับโปรแกรมต่างๆ มาตลอด ไม่น่าเชื่อว่า จะสนใจคนจริงๆ กับเขาด้วย มีหน้าซำยังไปคว้าเอกสารจากต่างสถาบัน มาได้อีกต่างหาก

ส่วนแอนนาเบลนั้นเป็นสาวสวยอัธยาศัยดีจนเป็นที่รู้จัก เรียกได้ว่าเป็นควีนเลยก็เดียว อีกทั้งยังเป็นคนที่หลินไปขอคำปรึกษาเป็นประจำ การที่เธอมาคบกับธวัชชยที่ภาพลักษณ์ภายนอก วันๆ เอาแต่ซุกอยู่กับคอมพิวเตอร์จนแทบไม่ได้เข้าเรียน ทำให้คนอื่นนอกจากกลุ่มเจ็ดคนนี้ไม่รู้ว่ แท้จริงแล้วธวัชชยเป็นคนอ่อนไหว มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์สูงมาก เห็นได้จาก AI Alice ซึ่งธวัชชยใช้เวลาเขียนขึ้นมาหลายปี ถ้าไม่ทุ่มเทความพยายามขนาดหนักคงไม่สามารถสร้าง AI ที่มีประสิทธิภาพสูงระดับนี้ได้

ชินสุเกะรู้เรื่องนี้เพราะเขาเป็นรูมเมตกับธวัชชยนั่นเอง

“ก็ดี ใ้โรคโศตาคูของแกมันจะได้ลดลงไปบ้าง ถ้าพี่แอนช่วยรักษาให้หายขาดไปเลยก็จะได้เยี่ยม” หลินพูดออกมาหลังจากสงบสติอารมณ์ได้

“เอาเถอะ เรื่องนายทัชมีแฟนก็เป็นข่าวดีมาก ส่วนเรื่องกิลด์ก็ให้มินโฮรับไปก็แล้วกัน ออนไลน์ครั้งหน้าเดี่ยวฉันโอนตำแหน่งให้” อาเธอร์สรุปแล้วกล่าวต่อว่า “ทีนี้ก็มาถึงเรื่องหลักกันละนะ”

“ที่เรียกทุกคนมาประชุมพร้อมกันวันนี้ ผมมีเรื่องสำคัญมากที่อยากจะขอความร่วมมือจากทุกคน” ทุกคนต่างหันมามองหน้าอาเธอร์

“ฉันอยากจะสร้างเกมออนไลน์”

2

เกมออนไลน์ในฝัน

“สร้างเกมออนไลน์” หลินพูดออกมางๆ “แล้วนายจะให้ฉัน กับมินโฮมาทำไม เราสองคนคงช่วยอะไรนายไม่ได้หรอก” หลินบอก

“ใจเย็นหน่อยหลิน เกมออนไลน์ที่อาเธอร์จะสร้างมันไม่ใช่ของ ง่ายๆ แบบที่เธอรู้จัก” ชินสุเกะกล่าว

“ชิน นายรู้เรื่องเกมที่อาเธอร์จะสร้างด้วยหรือ” จุนโซถาม

“ก็นะ อาเธอร์มันมาปรึกษาฉันเรื่องนี้ตั้งนานเป็นปีแล้ว” ชินสุเกะ พูดสบายๆ

“จะสร้างเกม แล้วทำไมไปปรึกษาเมคคานิคอย่างชิน ไม่มา ปรึกษาโปรแกรมเมอร์อย่างผมล่ะครับ รับรองว่าผมสร้าง AI ได้เห็นอก กว่าทุกเกมในตอนนี่เลย” ธวัชชัยกล่าวอย่างมั่นใจ

“นั่นสิ แล้วปรึกษากันแค่สองคน อ้อ เจนก็คงรู้เรื่องด้วยสินะ” จุนโซบ่นออกมาเบาๆ

“ทุกคนคะ ที่ไม่ปรึกษาทุกคนก็เพราะอยากให้ทุกคนเรียนจบกัน ก่อน แล้วโพรเจกต์นี้ก็เป็นโพรเจกต์ที่ใหญ่มากๆ ด้วย ที่ต้องปรึกษาชิน ก่อน เพราะชินเป็นคีย์แมนสำคัญของโพรเจกต์นี้ ถ้าชินไม่แน่ใจ วันนี้

คงไม่เรียกทุกคนมาหรอกคะ” เจนนิเฟอร์อธิบาย

“ทุกคนฟังทางนี้ครับ” อาเธอร์กล่าว

“เกมออนไลน์ที่ผมอยากจะสร้างเป็นเกมออนไลน์เสมือนจริง ไม่ใช่เสมือนจริงแบบทุกวันนี้ แต่เสมือนจริงแบบโลกจริงๆ เลย” อาเธอร์มองหน้าทุกคนแล้วกล่าวต่อ

“ยกตัวอย่างนะ อย่างการหลอมหรือผสมแร่ จูนโซนาไปซูดแร่ได้แร่เหล็กบริสุทธิ์มาเนี่ยทั้งที่ในความจริงมันเป็นไปไม่ได้ แต่ก็เอาเถอะถือว่ายากผลประโยชน์ให้แก่ผู้เล่นจะได้หาแร่ได้ง่ายๆ แต่ปัญหาจริงๆ มันอยู่ที่เวลาหลอมโลหะออกมา เอาแร่เหล็กบริสุทธิ์มาผสมกับโลหะระดับต่ำ ดันได้ดาบระดับต่ำซะงั้น แต่เหล็กบริสุทธิ์กลับสร้างดาบเกรดสูงกว่าได้ทั้งที่ในความจริงเอาเหล็กบริสุทธิ์มาสร้างอาวุธ มันเทียบกับโลหะผสมไม่ได้ นายยังหัวเราะซ้ำเลยไม่ใช่หรอว่า เรียนมาจนความรู้ท่วมหัวกลับเอามาใช้ในเกมไม่ได้เลย”

“ถ้าทำได้ก็ดี แต่ถ้าจะให้มันสมจริงขนาดนั้นมันต้องใช้ฐานข้อมูลมหาศาลเลยนะ” จูนโซแย้ง แค่นี้ถึงข้อมูลที่จะต้องใช้เพื่อประมวลผลการหลอมโลหะแล้ว นักศึกษาวิศวกรรมสายวัสดุอุตสาหกรรมอย่างเขาย่อมรู้ว่ามันยากขนาดไหน

“ก็ไอ้งานวิจัยของนายไง แบบจำลองการเคลื่อนที่ของโมเลกุลนะ” อาเธอร์กล่าวสบายๆ

“ไอ้บ้า! งานวิจัยของฉันกว่าจะสังเคราะห์สสารไม่มีลิขสิทธิ์ขนาดใช้ Super Computer ของ MIT ยังใช้เวลาเป็นเดือนๆ ที่สำคัญมันยังเป็นแค่ทฤษฎี ไอ้ที่สังเคราะห์ให้ออกมาได้จากโปรแกรมมันอาจเป็นสสารที่ไม่มีอยู่จริงอีกต่างหาก” จูนโซตวาดกลับ เพราะงานวิจัยชิ้นนี้ทำให้เขาถูกตำหนิไปไม่น้อยเนื่องจากใช้ทรัพยากรของมหาวิทยาลัยอย่างสิ้นเปลือง แถมผลลัพธ์ที่ได้มายังไม่สมบูรณ์จนนำไปใช้อ่างอิงอะไร

ไม่ได้ ถึงกับถูกล้อเลียนว่าเป็นงานวิจัยขยะ พอโดนทักเรื่องนี้จึงอดรู้สึกหงุดหงิดไม่ได้

“เอาน่า ถ้ามันยังไม่สมบูรณ์ก็พยายามทำให้มันสมบูรณ์สิ ถ้านายทำสำเร็จไม่ใช่แค่เกมหรือ มันจะเปลี่ยนโลกทั้งใบเลยทีเดียว” อาเธอร์ตบไหล่ให้กำลังใจ

“ไอ้เรื่องนั้นมันก็จริง ใจจริงแล้วฉันก็อยากทำให้มันสำเร็จ แต่จะต่อ ยอดมันยังไงล่ะ จะไปขอใช้ Super Computer อีกศาสตราจารย์ก็ไม่อนุมัติแล้ว” จุนโซกล่าวอย่างท้อแท้

อาเธอร์หันไปมองหน้าชินสุเกะแล้วถามยิ้มๆ ว่า “ชิน ว่าไง”

“ภายในหนึ่งปี ฉันจะสร้าง Super Computer ที่สามารถตอบใจทย์ของนายได้ โปรแกรมที่นายใช้คอมพิวเตอร์มหา’ลัยในการรันหลายเดือนฉันจะทำให้มันคำนวณเสร็จภายในเวลาไม่กี่วินาที” ชินสุเกะกล่าวเรียบๆ แต่เนื้อความที่กล่าวออกมานั้นสร้างความตื่นตระหนกแก่เพื่อนร่วมโต๊ะอย่างมาก

“ขอเสริมอีกนิดนะคะ” เจนกล่าว “เครื่องคอมพิวเตอร์ต้นแบบที่สร้างออกมาแล้วตอนนี้ น่าจะมีประสิทธิภาพสูงกว่าของสถาบันเราไม่ต่ำกว่าสี่เท่าคะ” ระเบิดลูกที่สองลงมาอย่างกะทันหันจนแต่ละคนทำหน้าเหวอ

“เฮะ เฮะ เฮะ” อาเธอร์ถ่ายรูปอย่างสนุกสนาน “ฮ่าๆ หน้าตาพวกนายตอนนี้สุดยอดจริงๆ วะ”

“โปก!” “โอ้ย!” สองเสียงที่ตั้งออกมาใกล้เคียงกัน ชินสุเกะเป็นผู้สร้างเสียงเอฟเฟกต์ และอาเธอร์เป็นผู้รับผลของเอฟเฟกต์นั้น

“กำลังคุยจริงจังอย่าทำเป็นเล่นสิ เดียวเขกหัวซะเลย” ชินสุเกะบอกเบาๆ

‘ทำไม่มันไม่เตือนก่อนเขกหัววะ’ อาเธอร์คิดในใจ พลังหัน

ไปมองหน้าแฟนสาวเพื่อขอความเห็นใจ เจนนิเฟอร์ยิ้มหวานพลางชูมือที่กำหมัดแน่น “อยากได้อีกสักทีไหมคะที่รัก”

อาเธอร์ทำหน้าขยาด รีบยิ้มประจบแล้วกล่าวว่า “กระผมมิกค้าแล้วขอรับ ท่านหญิงโปรดลดมือลงด้วยขอรับ”

เจนนิเฟอร์ค่อยๆ ลดมือลงพลางสั่ง “อย่าออกนอกเรื่องอีกละกัน”

หลังจากทุกคนสงบสติอารมณ์ได้ การซักถามก็เริ่มขึ้น

“แอบไปสร้างกันตอนไหนวะ ฉันก็พอรู้ว่าแกมีเงินเยอะ แต่ไม่นึกเลยว่าจะสร้างของแบบนี้ขึ้นมาได้” ธวัชชัยกล่าวออกมาอย่างทิ้งๆ

“เรื่องมันมีที่มาที่ไปอยู่ พวกแกคงยังจำกันได้ เมื่อ 3 ปีก่อนที่ฉันลงทุนไปกับเทคโนโลยีและพลังงาน ยังพอจำกันได้หรือเปล่า” อาเธอร์ถาม หลายคนพยักหน้า อาเธอร์จึงกล่าวต่อ

“ตอนนั้นเทคโนโลยีชิปควอนตัมเพิ่งเริ่มมีการเปิดตัว ฉันเองก็ทุ่มเงินเก็บกว่าครึ่งไปกับชิปตัวนี้ เพราะฉันเริ่มเห็นว่าเทคโนโลยีชิปซิลิคอนมันเริ่มไปถึงทางตัน ทั้งขนาดที่ใหญ่กว่ามากและการใช้พลังงานในการทำงานมากเกินไป รวมถึงปริมาณความร้อนจากกระบวนการทำงานสูงกว่าชิปควอนตัมมาก หลังจากที่ฉันได้ข่าววงในมาว่า มีบริษัทเล็กๆ แห่งหนึ่งสามารถวิจัยและประดิษฐ์ชิปควอนตัมออกมาได้ ฉันก็รีบลงทุนกับชิปตัวนี้ทันที” อาเธอร์อธิบายยิ้มๆ

“สายข่าวของแกนี่มันสุดยอดเลยวะ ไม่กลัวถูกหลอกหรือวะ” จุนโซถามออกมาเพราะรู้ดีว่า ถึงแม้อาเธอร์จะเป็นนักวิเคราะห์ข้อมูลชั้นเยี่ยมแต่ข่าววงในประเภทนี้มันยากมากที่จะวิเคราะห์หรือออกมาได้

“ฮ่าๆ” อาเธอร์หัวเราะออกมา “แหล่งข่าวที่ว่าก็ไม่ใช่ใครที่ไหนหรอก ก็พวกศาสตราจารย์ของมหา'ลัยนี่แหละ ใ้ชิปที่ว่านี้ก็ผลิตและทำการทดสอบอยู่ในมหา'ลัยนี่เอง” อาเธอร์เฉลย

“หา!” นับว่าเป็นโชคดีที่พวกเขาของห้องพิเศษ ไม่อย่างนั้น คงกลายเป็นจุดสนใจอย่างมาก

“แรกเริ่มเดิมทีมันก็เริ่มมาจากการทำงานเล็กๆ น้อยๆ ให้ ศาสตราจารย์ภาควิชาเศรษฐศาสตร์นั่นแหละ อาจารย์หลายๆ ท่านก็คอย ให้คำชี้แนะกับฉันเกี่ยวกับการลงทุนมาตลอด แล้วฉันก็คอยรายงาน พวกท่านเป็นประจำ จนตอนหลังอาจารย์หลายท่านเริ่มไว้ใจและให้ เงินสนับสนุนฉันเรื่อยมา รวมทั้งให้คำแนะนำเกี่ยวกับการลงทุนด้วย ต้องเข้าใจนะว่าอาจารย์ของเราทุกท่านล้วนเป็นผู้มีชื่อเสียง บางเรื่อง จะให้ท่านออกหน้าก็อาจจะกลายเป็นข่าวใหญ่ หรือทำให้ท่านเสียชื่อเสียง ได้ ฉันก็เลยทำหน้าที่เป็นตัวแทนการลงทุนให้พวกท่านนั่นแหละ”

อาเธอร์หยุดพักชั่วคราว เห็นเพื่อนๆ ตั้งใจฟังจึงกล่าวต่อ

“หลังจากนั้นฉันก็ได้รับการแนะนำให้รู้จักกับศาสตราจารย์ภาค วิชาอื่นๆ มันเหมือนกับการเปิดโลกทัศน์ของฉันเลยทีเดียว ฉันบอกได้ เลยว่าอาจารย์ทุกท่านนับได้ว่าเป็นอัจฉริยะในสาขานั้นๆ อย่างแท้จริง แต่ศาสตราจารย์ภาควิชาเทคโนโลยีบางท่านไม่มีความรู้ทางการ ลงทุน ฉันก็เลยขอเป็นที่ปรึกษาให้ท่าน งานวิจัยบางโครงการฉันก็เป็น คนติดต่อประสานงานกับองค์กรต่างๆ เพื่อหาทุนสนับสนุน ทำให้ฉัน ได้รับข่าวสารมากมาย ความจริงแล้วฉันโชคดีมากกว่า ไม่ได้เป็น ยอดนักลงทุนอย่างที่ใครๆ ว่ากันเลย”

หลังจากที่รับฟังข้อมูลทีกล่าวมาแล้ว หลินหันไปถามเจนิเฟอร์ว่า

“แล้วเธอรู้เรื่องของหมอนี่นานรึยังล่ะ”

“ก็หลังจากที่เรียนปีแรกมาได้สักพักแหละ ฉันไปหาศาสตราจารย์ เพื่อขอคำแนะนำบางอย่าง ก็ไปเจออาเธอร์กำลังคุยกับอาจารย์เรื่อง การลงทุนพอดี” เจนิเฟอร์ตอบแล้วบอกต่อว่า “ขอโทษที่ไม่ได้บอกเธอ เรื่องนี้ละ มันเป็นเรื่องค่อนข้างส่วนตัวนะ”

“นั่นสินะ” หลินกล่าวอย่างเข้าใจ

อาเธอร์ก็กล่าวต่อว่า

“หลังจากที่ชิปควอนตัมเปิดตัว ก็อย่างที่ทุกคนรู้จักกัน ยอดขายของชิปซิลิคอนก็ซบเซาลงอย่างมาก โรงงานผลิตชิปที่ยังพออยู่ได้เนื่องจากชิปควอนตัมเป็นเทคโนโลยีใหม่อุปกรณ์ที่สนับสนุนการใช้งานจึงต้องออกแบบมาใหม่เกือบทั้งหมด ซึ่งก็ต้องใช้เวลาพอสมควร แต่ก็ไม่กี่เดือนเท่านั้น จนถึงเมื่อปีที่แล้ว โรงงานผลิตชิปแบบเก่าถ้าไม่ปิดตัวก็เปลี่ยนรูปแบบการผลิตไปเกือบหมด”

อาเธอร์หันมามองหน้าซินสุเกะ

“และเมื่อปีที่แล้วนี่เอง ฉันได้เห็นโครงการวิจัยชิ้นหนึ่ง ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการออกแบบผังวงจรที่ควรรวมชิปประมวลผลจำนวนมากเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพสูงขึ้น หรือก็คือการสร้าง Super Computer นั่นเอง ซึ่งสามารถควรรวมวงจรการประมวลผลแบบอนุกรมและแบบขนานต่อเนื่องกันไปเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพอย่างไม่มีที่สิ้นสุด น่าเสียดายที่ทางศาสตราจารย์พิจารณาแล้วว่าวงจรถูกกล่าวเป็นไปได้ในทางทฤษฎีเท่านั้น เนื่องจากการเชื่อมต่อแบบนี้จะก่อให้เกิดความร้อนในปริมาณมหาศาลและเทคโนโลยีนี้ไม่สามารถนำไปใช้กับชิปควอนตัมได้ เนื่องจากการกระจายการประมวลผลดังกล่าวต้องใช้พลังงานจำนวนมาก เทคโนโลยีควอนตัมที่ละเอียดอ่อนไม่สามารถรองรับพลังงานขนาดนั้นได้”

ซินสุเกะที่ได้ยินก็กล่าวเสริมว่า

“นายก็พูดเกินไปแล้ว ผังวงจรที่ฉันออกแบบมันไม่ถึงกับไม่มีจุดสิ้นสุดหรอก มันมีค่าการเสื่อมประสิทธิภาพการทำงานด้วย นั่นคือ ชิปหนึ่งตัวทำงานได้ 100% พอเพิ่มมาอีกตัวไม่ใช่ทำงานได้ 200% แต่จะทำงานได้แค่ 160% เท่านั้น ซึ่งส่วนที่หายไปนั้นต้องนำมาใช้คำนวณการกระจายและรวมข้อมูลเพื่อแสดงผล”

อาเธอร์ก็กล่าวต่อว่า

“นั่นแหละ สรุปว่าเราสามารถใช้ชิป 3 ตัว ให้สามารถทำงานได้ 200% จัดเป็นการควมรวบรวม 1 เครื่อง และใช้ 3 เครื่องควมรวบรวมจนกลายเป็น 1 หน่วยย่อย ซึ่ง 1 หน่วยย่อยใช้ชิปทั้งหมด 9 ตัว แต่สามารถแสดงผลการทำงานได้ถึง 400% ของชิปรุ่นนั้น พังดูเหมือนขาดทุนไปบ้าง แต่ผังวงจรของซินสามารถควมรวบรวมต่อเนื่องไปได้เรื่อยๆ จนตอนนี้พวกเรา ได้สร้างเครื่องต้นแบบประสิทธิภาพสูงแล้ว 1 เครื่อง หหมดชิปไปเป็นจำนวนมหาศาลเลยละนะ โชคดีที่วัสดุในการผลิตที่สมัยก่อนมีราคาแพงตอนนี้ราคาลดลงมาก ผังวงจรก็แก้แล้วแก้อีก พลังงานก็ใช้เป็นปริมาณมหาศาลจริงๆ”

เจนนิเฟอร์ก็กล่าวเสริมว่า

“ยังงั้นชะ ตอนนี้อะไรก็ได้เครื่องต้นแบบมาแล้ว ถ้าเราสามารถผลิตได้จำนวนมากก็จะสามารถเพิ่มประสิทธิภาพไปได้อีกเยอะนะคะ ซินถึงมั่นใจว่าจะสามารถสร้างเครื่อง Super Computer ที่จะประมวลผลงานวิจัยของจูนโซได้ภายในหนึ่งปีงั้นคะ”

“ว้าว! พวกนายนี่เจ๋งสุดๆ ไปเลย ว่าแต่ชิปพวกนั้นมันเลิกผลิตไปแล้วนี่ ไปเอามาจากไหนตั้งเยอะแยะ” ธวัชชัยถาม อาเธอร์ยิ้มแล้วกล่าวว่า “ฉันก็ซื้อโรงงานมาผลิตเองซะเลยงั้นละ”

“หา!”

“ฮ่าๆ พวกแกจะตกใจกันไปทำไมวะ ไม่ได้ฟังที่พูดเมื่อก็เธอะ โรงงานผลิตชิปซิลิคอนส่วนใหญ่ถ้าไม่เปลี่ยนสายการผลิตก็ต้องปิดตัวลงงั้นแล้ว ก็ออกอย่างนะ ราคาในตลาดหลักทรัพย์นะมันไม่ได้แสดงถึงราคาจริงๆ ของโรงงานหรอกนะ ถ้าหุ้นมันตกจนมันต่ำกว่าราคาเครื่องจักรซื้อหุ้นทั้งหมดยังไงก็กำไร แต่ที่ฉันเล็งจริงๆ คือ Know How ในการผลิตต่างหาก ตอนนี้เทคนิคการผลิตที่เคยเป็นความลับของแต่ละองค์กร

ก็เริ่มมีการนำมาขายกันบ้างแล้ว อย่างว่านะ เทคโนโลยีมันตก รุ่นคนก็เริ่มไม่สนใจแล้ว ยิ่งขอซื้อในนามมหา'ลัยเพื่อใช้ในการศึกษา ยิ่งลดปัญหาไปได้มากเลย” อาเธอร์กล่าวพลางหัวเราะไปด้วย

“ไอ้เจ้าเล่ห์ แกเอาชื่อมหา'ลัยมาใช้ประโยชน์แบบนี้ได้ยังไง ไม่ละอายบ้างหรือ” หลินอดคำไม่ได้

“เฮ้ยๆ! หลิน แกก็พูดเกินไป ข้อมูลทั้งหมดที่ซื้อมาได้ฉันก็ยกให้มหา'ลัยนะ เครื่องจักรบางตัวที่ไม่จำเป็นฉันก็บริจาคให้คณะวิศวกรรมไปด้วย แล้วโปรเจกต์ Hydra นี้ เธอคิดว่าไอ้ชินมันทำคนเดียวได้หรือนอกจากมันแล้วยังมีศาสตราจารย์ในมหา'ลัย นักออกแบบที่ฉันอุตส่าห์ไปรวบรวมมา แล้วก็พนักงานอีกเพียบ เพียงแต่ฉันขอร้องให้ทุกคนยกเครดิตให้เจ้าชินมันเท่านั้น ในฐานะที่เป็นผู้คิดค้นผังวงจรนี้ขึ้นมาได้ต่างหาก” อาเธอร์อธิบายอย่างใจเย็น

“หรือ งั้นก็แล้วไป” หลินพูดออกมาอย่างหมั่นไส้นิดๆ

“ฮ่าๆๆ โปรเจกต์ Hydra หรือ เข้าใจตั้งชื่อแะะ คอมพิวเตอร์เปรี้ยบเสมือหนัง แถมงอกออกมาได้เรื่อยๆ ยิ่งงอกยิ่งเก่งอีกต่างหาก” มินโฮหัวเราะพลางกล่าวออกมา

“แล้วนายแก้ปัญหาเรื่องการใช้พลังงานกับความร้อนยังไงล่ะ” วิชาชัยยังคงสงสัยอยู่

“ฉันก็สร้างห้องเย็นแบบพิเศษไป ส่วนเรื่องพลังงาน นายลืมไปแล้วหรือว่า ฉันมีหุ่นเกี่ยวกับพลังงานเยอะขนาดไหน กะอี่แค่ตั้งสร้างแผงโซลาร์เซลล์จำนวนมากรอบห้องทดลอง มันไม่ใช่ปัญหาอยู่แล้ว” อาเธอร์กล่าว

“แผงโซลาร์เซลล์จำนวนมาก ตกกลงแก่ไปสร้างโรงงานไว้ที่ไหนวะ” วิชาชัยถามต่อ

“ทะเลทรายในมลรัฐแอริโซนา” อาเธอร์กล่าวตอบ

“ทำไมถึงไปตั้งในที่แบบนี้ล่ะ”

“พื้นที่ที่กว้างราคาถูก แสงแดดแรง ความชื้นต่ำ ไม่มีนักท่องเที่ยว
เผื่อนายยังไม่ทันสังเกต โพรเจกต์นี้กลายเป็นโพรเจกต์ระดับโลกไปแล้ว
นะ คอมพิวเตอร์ที่มีความเร็วในการประมวลผลได้ไวที่สุดในโลกก็เกิด
ขึ้นมาแล้ว ถึงจากบั้งหน้ามันจะเป็นศูนย์วิจัยพลังงานแสงอาทิตย์ขนาดใหญ่
ใหญ่ก็เถอะ ตอนนี้นั้นยังไม่อยากให้มันร่วนวายก็ต้องเก็บเป็นความลับ
ไปก่อน” อาเธอร์อธิบายง่าย ๆ

ทุกคนที่ฟังอยู่ก็เพิ่งจะนึกออกว่าโพรเจกต์นี้มันใหญ่ขนาดไหน
ถ้าหลุดออกไปคงจะร่วนวายน่าดู ใครจะไปคิดว่าเทคโนโลยีที่กำลังตกรุ่น
กลับสร้างสรรค์ออกมาเป็นผลงานที่เทคโนโลยีรุ่นใหม่ล่าสุดทำไม่ได้

มินโฮที่นั่งฟังมานานอดตื่นเต้นจนสิ้นไม่ได้

“อ้าว! พวกพี่สร้างของแบบนี้ออกมาได้ ผมจะอดใจไม่ไหวอยู่แล้ว
เมื่อไหร่พี่จะสร้างเกมออนไลน์ออกมาซะทีละ มีหน่วยประมวลผลที่ดี
ขนาดนั้น เกมคงออกมาสมจริงน่าดู ยังมีพี่ทำซสร้าง AI คงจะยิ่งสมจริง
อีกปีปีหรรอครับ พี่ชินบอกว่าอีกหนึ่งปีคอมฯ จะสร้างเสร็จ กว่าเกมจะ
สมบูรณ์คงใช้เวลาอีกสักปีละมัง อีกสองปีผมจะได้เล่นหรรอครับ” มินโฮ
ถามเสียงสั้น

“ฮ่า ๆ ๆ น้องมินโฮอดใจรอไว้ได้เลย พี่วางแผนงานไว้อีกไม่เกิน
ยี่สิบปีเท่านั้นเอง ฮ่า ๆ ๆ ”

“ฮา! ยี่สิบปี”

มินโฮ หลิน และจุนไซร้องออกมาพร้อมกัน

3

ฟันของพมมันไม่กระจอกนะ

“หา! ยี่สิบปี พี่จะสร้างเกมไว้ให้ลูกชายเล่นเหรอครับ” มินโฮ
สงสัย

“เออ ก็มีลูกฉันกับลูกชินแหละที่จองแล้วแน่นอน” อาเธอร์ตอบ
หน้าตายพลางหันไปแซวธวัชชัย

“อ้อ อาจมีลูกไอ้ท๊ชอีกคนนึงด้วย ถ้าคุณหมอสาวแสนสวย
เต็มใจช่วยแกผลิตละนะ”

“โป๊ก!” “โอ๊ย!” เสียงเอฟเฟกต์ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ผู้สร้างไม่ใช่
ชินสุเกะแต่เป็นแฟนสาว ส่วนผู้รับผลของเอฟเฟกต์ก็ยังเป็นเจ้าเดิม

“ไหนสัญญากันว่าจะไม่ออกนอกเรื่องไงคะ” แฟนสาวยิ้มหวาน
แต่มีอกำหมัดแน่น

“หวังว่าจะไม่มีอีกครั้งนะคะ ที่รัก” ใบหน้ายังคงยิ้มหวาน แต่เสียง
เริ่มทำให้หลายคนขนลุก

‘ยิ้มประหาร’ คำนี้ผุดขึ้นในใจหลายๆ คน รวมทั้งชินสุเกะด้วย
หมัดที่กำแน่นเตรียมสร้างเอฟเฟกต์กับหัวเพื่อนจอมป่วนค่อยๆ ลดลง
ช้าๆ เพราะเห็นว่าแฟนมันมีอหังการเลยเกิดความเวทนา

“เดี๋ยวก่อน” จางหลินหลงท้วง “ที่บอกว่าลูกของชินแปลว่า...”
 พุดพลางจ้องหน้าชิน

ชินสุเกะยังคงทำหน้าที่สงบนิ่งแต่เริ่มมีสีเข้มขึ้น

“แหม หัวหน้าใหญ่โครงการที่ใช้งบประมาณมหาศาล แถมทั้งหล่อ ทั้งเข้ม ทั้งมาดขรึม นี่พวกเธอคิดว่าจะไม่มีคนสนใจเลยหรือ โดยเฉพาะสาวน้อยลูกสาวนักออกแบบ CPU จะปลื้มขนาดไหนที่มีคนรักงานของพ่อ เธอจนนำมาประยุกต์ดัดแปลงให้ล้ำหน้าเทคโนโลยีรุ่นล่าสุดได้” อาเธอร์กล่าวยิ้มๆ แต่ก็ยิ้มได้ไม่นาน

“โป๊ก! โป๊ก!” คราวนี้เอฟเฟกต์มาแบบดับเบิลทั้งจากซ้ายและขวาพร้อมกัน

“ฮือๆ ที่รักจ๋า ผมผิดไปแล้ว แต่ผมหวังดีจริงๆ น้ำ เจ้าชินนะ วัณๆ ไม่พุดไม่จาเดี๋ยวมันจะกลายเป็นไป้ไปชะก่อนนะ ยังไงตอนนี้ มันก็เป็นหุ่นส่วนกับเราแล้วนะจ๊ะ โปรโมตให้มันมีชื่อเสียงเพิ่มขึ้นอีกนิดๆ หน่อยๆ เพื่อนๆ เราจะได้รู้ใจว่ามันไม่ใช่ตอไม้” อาเธอร์ยังคงกววนประสาทไม่หาย

“อยากโดนอีกสักทีไซ้ใหม่คะ ที่รัก” อาเธอร์รีบส่ายหน้า “แล้วเมื่อมันไม่ใช่การโปรโมตคะ มันเป็นการกลั่นแกล้งกันคะ ยิ่งชินเอง ยังไม่อยากจะเปิดเผย คุณยังไม่ควรพุด”

“ช่างมันเถอะ” ชินสุเกะพุดพลางถอนใจ “มันก็ไม่ใช่เรื่องลึกลับอะไรหรอก เพียงแต่ในกลุ่มพวกเราไม่มีใครรู้จักนี่น่าสักคน ผมเลยยังหาโอกาสแนะนำไม่ได้”

“โห! ชิน” รัชชัยบ่น “นายแอบไปทำโครงการใหญ่ แถมมีแฟนแล้ว ทั้งที่ ทำไมฉันไม่รู้เรื่องเลยวะ”

“ไอ้ทซ์เอ๊ย!” ชินสุเกะบ่นพลางส่ายหน้า “บางทีฉันหายไป 3-4 วัน หรือบางทีฉันหายไปเป็นสัปดาห์ แก่ไม่สงสัยบ้างเลยหรือไง หรือในสายตา

แกมีแต่คุณหมอกับคอมฯ วะ”

“หา! จั๊นที่ชินบอกว่าไปทำงานพิเศษนี่ ไปถึงแอริโซนาเลยเหวอ แล้วไปที่เป็นอาทิตย์ด้วยเหวอ” รัชชัชยถามพลางขมวดคิ้วนึก

“ไอ้ทซ์เฮีย! ถ้าแกไม่มี Alice คอยเตือนสงสัยคงไม่ได้ไปสอบ แห่งๆ ระวังเหอะ สักวันลืมนัดคุณหมอล่ะจะเป็นเรื่อง” ชินสุเกะบ่น

“อ้อ ถ้าเป็นเรื่องของแอนผมทำตารางเวลาไว้เรียบร้อยครับ รับรองไม่มีวันลืมนั่นนอน” รัชชัชยกล่าวหน้าบาน แต่ทำเอาหลายคน ออยากเอามือกุมขมับ

“เออๆ เรื่องของไอ้ทซ์ช่างหัวมันเถอะ ที่ฉันสงสัยทำไมแกต้องวางแผนการตั้งยี่สิบปีวะ” จุนโซถาม

“ถ้าจันฉันถามแกหน่อย ถ้าเราจะสร้างโลกที่สมจริงที่สุดเท่าที่นึก วิธีการออกทั้งที่ ให้แกออกแบบออกมานะ เอาเฉพาะผิวน้ำกับพื้นดิน ก็พอ แกคิดว่าจะให้เวลาสักเท่าไร” อาเธอร์ถามกลับ

“อืม...ถ้าคอมฯ ที่แกกับชินสร้างออกมาเจ๋งจริง เวลาที่ใช้ในการคำนวณคงไม่ใช่ปัญหา แต่ปัญหาคงอยู่ที่การหาข้อมูล และทฤษฎีที่ใกล้เคียงความจริงที่สุดมากกว่า” จุนโซกล่าวพลางหลับตานึกถึงทฤษฎีต่างๆ

“ฮ่าๆ แกนี่ไม่ธรรมดาจริงๆ แนวความคิดเหมือนฉันจริงๆ ด้วย” อาเธอร์หัวเราะพลางกล่าวออกมา

“เอ่อ...ขอโทษครับ” ลีมินโฮยกมือแล้วแทรกขึ้นมา “การสร้างเกมต้องใช้ทฤษฎีอะไรเหวอครับ ผมไม่เข้าใจอะ”

“คือจันนะ” ชินอธิบายแทน “ที่ไอ้สองตัวนี้มันคิดจะสร้างนะ มันไม่ใช่เกมนะสิ ไอ้สองคนนี่มันคิดจะสร้างโลกขึ้นมาใหม่อีกหนึ่งใบต่างหาก ที่ว่าทฤษฎีไหนใช้ได้นะ หมายถึงทฤษฎีกำเนิดโลกอันไหนเข้าเค้าที่สุดต่างหาก ที่บอกว่ายี่สิบปีนะ หมายถึงว่าภายในยี่สิบปีฉันจะสร้าง

Super Computer ที่ตอบสนองความบ้าของพวกมันได้ต่างหาก” ซินพูด พลางถอนใจ

“น่าสนุกเป็นบ้า” รัชชัชยอุทานออกมา ทำให้ทุกคนยกเว้นจุนโซ ที่อยู่ในวงค์หันมามองหน้า

“นี่ๆ อาเธอร์ ซิน ให้ผมร่วมด้วยได้ไหม จะสร้างโลกใหม่ทั้งที จะขาดสิ่งมีชีวิตได้ไง อีกอย่างถ้ามีหน่วยประมวลผลที่มีประสิทธิภาพ ขนาดนั้น ผมจะสร้าง AI ให้สุดฝีมือเลย AI ตอนนี่ที่สร้างออกมาได้ ผม ต้องปิดฟังก์ชันการทำงานไปมากกว่า 60% เพราะติดขัดเรื่องคุณสมบัติ ของฮาร์ดแวร์ ถ้าเปิดเต็ม 100% เครื่องคอมฯ ผมมันรับไม่ไหว” รัชชัชย พูดตาเป็นประกาย

“นี่ๆ ทัช ตอนนี่ Alice ทำงานอยู่แค่ 40% เองหรอ” อาเธอร์ กล่าวถาม

“ใช้ครับ แล้วโปรแกรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาลักษณะและการเรียนรู้ ยังต้องปิดไปทั้งหมด ผมเลยต้องไปปรึกษาคุณหมอใจครับ กะว่าถ้าสอน ไม่ได้ก็เขียนข้อมูลจับยึดลักษณะนิสัยลงไปซะเลย” รัชชัชยกล่าวตอบ พลางจินตนาการถึง AI ที่เขาทุ่มเทสร้างมาจะทำงานได้ 100%

“ว้าว! แค่ 40% ยังสามารถตอบโต้ได้ขนาดนั้นเชียวนะหรอ” อาเธอร์เริ่มเข้าโหมดเพื่อน

“เท่าที่ฉันเคยเห็นมายังไม่มี AI ที่ไหนมีการตอบโต้ได้ดีเท่า Alice เลย” พลางหันไปมองหน้ารัชชัชย “คิดถูกจริงๆ ที่ให้นายมารับบท พระเจ้า”

“พระเจ้าหรอ” รัชชัชยง

“ก็ผู้ให้กำเนิดสิ่งมีชีวิตทั้งปวงไง ไม่เรียกว่าพระเจ้าจะให้เรียกว่า อะไร” อาเธอร์ก็กล่าวขี้มๆ แล้วทั้งสองคนก็หัวเราะออกมาพร้อมกัน

“ตายแน่ตุ” ซินพึมพำออกมาเบาๆ “ตอนแรกมีไอ้บ้าอยู่แค่

คนเดียว ทำไมแบ็บเดียวกลายเป็นไอ้บ้าสามคนวะ แล้วฉันจะสร้าง
ไอ้ค่อมฯ มหาเทพที่บรรจุมความคิดบ้าๆ ของไอ้บ้าสามคนได้หรือเปล่าวะ
เฮ้อ! ปวดหัวแฮะ”

มินโฮ เจน และหลินที่ได้ยินชินพูดหัวเราะออกมาพร้อมกัน

“คราวนี้เข้าใจแล้ววี่ยังที่ว่าทำไมไอ้บ้านี้ถึงวางโปรแกรมไว้ถึง
ยี่สิบปี” ชินหันไปถามมินโฮ

มินโฮยิ้มแห้งๆ ตอบกลับมากว่า “เท่าที่ฟังมา ผมคิดว่าลูกผมคง
ไม่มีหวังได้เล่นหรือหอกครับ หวังว่าเป็นรุ่นหลานยังจะน่าลุ้นกว่า”

“ไม่พอแฮะ มันขาดความสมจริงมากเกินไป ถ้าข้อมูลมีแค่นั้น
ไม่ถึงขั้นต้องสร้างโลกหรือหอก เมกเอาดี้อๆ ไปเลยดีกว่า” จุนโซเพิ่มพ้ำ
ออกมาเบาๆ หลังจากอยู่ในภวังค์มานาน

“อะไรไม่พอวะ จุนโซ” อาเธอร์ถาม

“ทฤษฎีกำเนิดโลกนะสิ เท่าที่ฉันนึกออก เรายังเอามาสร้างโลก
ที่สมจริงไม่ได้ สงสัยโลกของนายคงต้องเมกเอาเองบ้างซะแล้ว” จุนโซ
พูดกลางเอามืออวดขมับ

ชินสุเกะที่ได้ยินแอบถอนใจโล่งอก สร้างโลกแบบเมกเอามั่วๆ ฟังดู
ไม่ยากจนเกินไป แต่ก็โล่งใจได้แบ็บเดียวเพราะอาเธอร์พูดถึงสิ่งที่น่า
ตื่นตะลึงยิ่งกว่า

“นายมัวแต่ไปคิดถึงทฤษฎีกำเนิดโลกอย่างเดียวมันจะไปสมจริง
ได้ไง ทำไมนายไม่คิดถึงการทำเนตรระบบสุริยะล่ะ” อาเธอร์พูดสบายๆ
จุนโซตาเป็นประกาย แต่แล้วสายหน้ากล่าววว่า

“ถ้าทำอย่างนั้นได้ก็ดี แต่ฉันว่าชินมันก็ไม่น่าไหวเหมือนกันนะ
จะสร้างคอมพิวเตอร์ที่จำลองกำเนิดดวงดาวยังเป็นไปได้ แต่ค่อมฯ ที่
จำลองกำเนิดระบบสุริยะนี่มันก็ไม่น่าไหวนะ” จุนโซแย้ง

“ฉันบอกวว่าไหวก็ไหวสิ เชื้อมีอน่า” อาเธอร์กล่าวอารมณ์ดี

“ไ้บ้! แก่ไมไ้คนสร้างจะมารู้ดีว่าฉันได้ไ้วะ” ซินบ่นออกมาอย่างหงุดหงิด

“เอาน่า ฉันมีไม้ตายลับสุดยอดอยู่ จุดประกายความคิดมาจากว่าที่พ่อตาแก่นั้นแหละ ฮ่าๆ” อาเธอร์หัวเราะออกมา

“ไ้บ้รีบๆ คายออกมาเลย” ซินกล่าว

“หึๆ ผังวงจรของแก่นะไ้ไม่สามารถเพิ่มประสิทธิภาพได้มากกว่านี้แล้วไ้ใหม่” อาเธอร์ถามยิ้ม ๆ

“มันก็พอมีหนทางอยู่แต่ตอนนี้ยังเป็นแค่ทฤษฎี แต่ประสิทธิภาพที่ทำได้ในตอนนี้ มันตอบสนองของความบ้าของแก่ไมไ้ไหนนน” ซินตอบ

“ฮ่าๆๆ เมื่อผังวงจรมันทำได้แค่นั้นก็หันมาพัฒนาส่วนอื่นแทนสิ” อาเธอร์กล่าว

“ส่วนไหนวะ” ซินสงสัย

“แก่นี่น้ำ ไม่มีจินตนาการเอาซะเลย ก็ชิบประมวลผลไ้ละวะ” อาเธอร์เฉลย

“แต่เท่าที่มีมันก็ถึงที่สุดแล้วนี่ มันพัฒนาต่อไปไ้ได้แล้ววะ” ซินกล่าวแย้ง

“ใครว่าไ้ชิบนี้มันพัฒนาถึงที่สุดแล้ว แก่นี่โคตรมั่วเลย ไ้ที่ไ้ไ้ อยู่เนี่ยมันแค่สูงสุดของระดับการผลิตแบบอุตสาหกรรมที่ขายให้คนทั่วไป วิจัย ประมาณว่าแค่มีเงินก็ซื้อไ้ได้แล้ว แต่ไ้ของที่สุดยอดของสุดยอดนะ มันคือชิบที่ผลิตให้กองทัพ แก่ไม่รู้เหวอะวะ ว่าที่พ่อตาแก่นะระดับไหน ไ้บ้เอ๊ย จีบลูกสาวเขาทั้งที่ดันไม่สนใจประวัติพ่อตาตัวเองเลย หน้าที่ต่อไปของแก่ ไปขอแบบแปลนมาจากพ่อตาแกะซะ แล้วระดับแก่นั่นเชื่อมีไ้ว่าจะดัดแปลงให้เหนือกว่าเดิมได้ แก่คงไม่รู้หรือกว่าฉันไ้ความพยายามขนาดไหนกว่าจะดึงตัวสุดยอดบุคลากรแบบนี้มาได้” อาเธอร์กล่าวอย่างภาคภูมิใจ

“แล้วทางกองทัพจะไม่ว่าอะไรหรือ อยู่ๆ ไปขโมยเทคโนโลยี เขามาแบบนี้” ซินเริ่มหัวเราะ

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอก ถึงของที่กองทัพใช้เมื่อก่อนจะเป็น สุดยอดของสุดยอดชิปรูปแบบซิลิคอน แต่ก็มีขนาดใหญ่ แกรมประสิทธิภาพ ก็แค่ใกล้เคียงกับชิปแบบควอนตัมเท่านั้น กองทัพคงไม่ห่วงหรอก ใ้สุดยอดชิปที่มีประสิทธิภาพเทียบเท่าคอมพิวเตอร์ตามบ้านนะ แล้วถ้าทางกองทัพยังพัฒนาชิปควอนตัมที่เหนือกว่าชิปควอนตัมที่ขายอยู่ตามท้องตลาดไม่ได้ ลุงแกไม่ได้ออกมาเจอหน้าลูกสาวหรอก การที่ลุงแกออกมาใช้ชีวิตข้างนอกได้เหมือนคนปกติแปลว่าทางกองทัพคงไม่ห่วงแล้วถ้าลุงแกจะเอาแปลนพวกนั้นไปเผยแพร่ แต่เพื่อความชัวร์แกก็ดัดแปลงเพิ่มเติม เอาเองละกัน” อาเธอร์อธิบาย

“ชิปซิลิคอนที่มีประสิทธิภาพเทียบเท่าชิปควอนตัม” ซินร้องออกมาอย่างตกใจ

“เออเว้ย! บวกกับผังวงจรสุดพิเศษของแก ฉันคิดว่าถ้าจะจำลองกาแล็กซีขึ้นมาก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร” อาเธอร์กล่าวยิ้มๆ

“เออ ถ้าแกคิดจะจำลองการเกิดกาแล็กซีขึ้นมาละ คนที่จะตายไม่ใช่ฉัน โน่น ใ้ผู้เชี่ยวชาญด้านสสารโนนที่มันจะตาย” ซินเริ่มอารมณ์ดีขึ้นจนพูดล้อเล่นออกมาได้

ความจริงแล้วด้วยความสามารถของซินสุเกะ ขอเพียงเขาเปิดเผยผังวงจรมันออกสู่สาธารณะ รับรองได้ว่าจะได้ทั้งชื่อเสียง เงินทองไหลมาเทมา อาจถึงขั้นได้จารึกชื่อในประวัติศาสตร์เลยทีเดียว แต่ซินเองนั้นมีสถานะแตกต่างจากเพื่อนคนอื่นๆ แน่แน่นอนว่าความสามารถของเขาไม่เป็นรองใคร แต่การใช้ชีวิตในต่างแดนนั้นต้องใช้ทุนสูงมาก และทางบ้านของซินไม่สามารถสนับสนุนได้อย่างเต็มที่ ซินจึงต้องเรียนไปด้วยทำงานไปด้วย ซึ่งงานที่นักศึกษาต่างชาติไม่มีกรีนการ์ดอย่างเขาจะทำได้

ก็ไม่พ้นการเป็นผู้ใช้แรงงาน

ในช่วงแรกของการศึกษาชินลำบากมาก ดังนั้นการที่ชินไม่กลับที่พักเป็นเวลาหลายวันจึงเป็นเหตุการณ์ที่ธวัชชัยพบอยู่บ่อยๆ จนได้มารู้จักและสนิทกับอาเธอร์ เมื่ออาเธอร์รับรู้สถานภาพของเขาก็เสนอเงินช่วยเหลือ ซึ่งแน่นอนว่า คนอย่างชินต้องไม่ยอมรับอยู่แล้ว จนอาเธอร์ต้องใช้วิธีเขียนสัญญาเงินกู้ ชินจึงจะยอมรับ ส่วนดอกเบี่ยอาเธอร์บอกว่าเป็นค่าจ้างการเล่นเกมนิรันดร์ของเขาแทนจึงตกลงกันได้ ยิ่งรวมกับเรื่องการวิจัยผังวงจรของเขาที่แม้แต่กระทั่งศาสตราจารย์ยังส่ายหน้า เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้ใช้งบประมาณมากเกินไป ทั้งยังไม่สามารถนำไปปรับใช้กับชิปควอนตัมได้ งานวิจัยชิ้นนี้จึงถึงทางตันตั้งแต่ยังไม่เริ่มโครงการ แต่พออาเธอร์ได้เห็นแนวความคิดของเขาก็ตกลงใจดำเนินการทันที

อาเธอร์ติดต่อศาสตราจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ ออกทุนจ้างนักวิชาการสาขาต่างๆ มาเข้าร่วม ซึ่งความจริงแล้วปัญหาที่แท้จริงของผังวงจรนี้ อยู่ที่การจัดการความร้อน ถ้าไม่ได้ผู้เชี่ยวชาญออกแบบระบบลดอุณหภูมิเฉพาะจุดแบบพิเศษ Hydra จะไม่มีวันถือกำเนิดขึ้นมาได้เลย โพรเจกต์นี้มีความเสี่ยงสูง อีกทั้งยังใช้งบประมาณมหาศาล แม้แต่อาเธอร์ก็เรียกว่าทุ่มสุดตัวเลยทีเดียว หลังจากที่ Hydra ถือกำเนิด หากอาเธอร์จะยึดผลงานนี้ไว้เป็นของตัวเองย่อมทำได้ แต่อาเธอร์เองกลับเสนอให้ชินเป็นหุ้นส่วน ทำให้ชินรู้สึกซาบซึ้งใจมากและอยากตอบแทนที่อาเธอร์ทำให้ฝันของเขาเป็นจริงโดยการทำให้ฝันของอาเธอร์ให้เป็นจริงบ้างก็ได้แต่หวังว่าไอ้ไม้ตายลับสุดยอดนั้น มันจะเจ๋งสมราคาคุย ไม่งั้นฝันของอาเธอร์คงไม่มีวันเป็นจริง

“สรุปว่าทำได้จริงๆ ไช้ไหม” จุนโซถามอย่างตื่นเต้น

“หือๆ” อาเธอร์หัวเราะออกมาเบาๆ “ฉันรู้นะว่าแกคิดอะไรอยู่

ถ้าแบบจำลองโมเดลที่มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีควอนตัมกับแบบจำลองการเกิดระบบสุริยะที่มีพื้นฐานจากทฤษฎีสัมพัทธภาพ ถ้าสองอันนี้มารวมกันได้ รางวัลโนเบลจะไปไหนจริงไหม ซอ โซ จะมีชื่อเสียงเหนือ ไอน์สไตน์ เลยทีเดียว”

อาเธอร์กล่าวแล้วหันไปมองหน้าชิน

“ส่วนชิน แก่ดั่งกว่าเอดิสันแน่นอน แต่ขอให้แกอดทนรอไปอีกสักสองสามปีละกัน ให้เราพัฒนารูปแบบการใช้พลังงานและการจัดการความร้อนได้ดีกว่านี้ รวมถึงรอให้ชิปควอนตัมกระจายไปทั่วโลกก่อน เราถึงจะเปิดตัว Hydra”

“ทำไมต้องรอให้ชิปควอนตัมกระจายไปทั่วโลกล่ะ ถ้าแค่พัฒนาการจัดการพลังงานและความร้อน มันไม่น่าจะนานขนาดนั้นนะ” ชินถามอย่างสงสัย

“ฮ่าๆ พวกแกนี่น้ำ ไม่มีหัวทางการค้าเลยแฮะ ดินะที่มาร่วมงานกับฉัน ไม่อย่างนั้นคงรวยยาก ไม่ต้องห่วง เรื่องการตลาดฉันจัดการเอง” อาเธอร์พูดกั้วหัวเราะ

หลินแทรกออกมาว่า “ไอ้เจ้าเล่ห์นี่คิดจะเป็นเจ้าโลกนะสิ คงคิดจะรอให้ชิปซิลิคอนหายไปจากตลาดก่อนค่อยเปิดตัว ถึงตอนนั้น คงไม่มีใครพัฒนาตามแกทันใช่ไหม”

“คิกๆ” เจนอดหัวเราะไม่ได้ที่เพื่อนรักเธออ่านเกมออกขนาดนี้ “เสริมอีกนิดนะคะ คืออย่างที่รู้กันว่าอาเธอร์มีหุ้นกับข้อมูลการซื้อขายและการตลาดของชิปควอนตัมจำนวนมาก อาเธอร์รู้ดีว่าจะเปิดตัว Hydra ในช่วงเวลาไหนเหมาะสมที่สุด”

“อืม...กะจะโกยทั้งขึ้นทั้งลงสินะครับ ถ้ารีบเปิดตัวเดี๋ยวหุ้นควอนตัมมันจะตก” มินไฮกล่าว

“เอาনা กว่าจะได้เครื่องต้นแบบออกมาได้มันก็ใช้ทุนไม่ใช่น้อยนะ

แล้วแผนงานของพวกเรานั้นก็ยังคงต้องใช้ทุนมากกว่านี้อีกหลายสิบล้านเท่า
อดทนรอชนิดหน่อยไม่กี่ปีเพื่อให้แผนงานราบรินจะดีกว่านะ” อาเธอร์
สรุปก่อนกล่าวต่อ

“เอาละ คนอื่นคงพอเข้าใจแล้วสินะ ที่ฉันเรียกพวกเรามารวมตัว
กัน หลินกับมินโฮ ฉันมีเรื่องสำคัญที่จะให้พวกเธอช่วยหน่อย”

“เท่าที่ฟังมา ไม่เห็นมีเรื่องไหนเลยที่เราสองคนจะช่วยพวกนาย
ได้” หลินพูดออกมา

“พวกเธอทั้งสองคนต้องมาเป็นที่ปรึกษาพิเศษให้พวกเรา”
อาเธอร์กล่าวพลางจ้องหน้าหลิน

“ฉันจะสร้างแบบจำลองร่างกายมนุษย์”

4

พวกนายคิดว่าความสมจริงมันคืออะไร

“แบบจำลองร่างกายมนุษย์ แกะจะสร้างของแบบนั้นไปทำไม”

หลินกล่าวอย่างสงสัย

“นั่นสิพี่ แบบจำลองร่างกายมนุษย์ ผมว่าพี่ไปติดต่อขอข้อมูลจากศูนย์วิจัยต่างๆ ก็ได้เนี่ย เท่าที่รู้มีศูนย์วิจัยหลายแห่งที่กำลังพัฒนาอยู่นะ” มินไฮกล่าวเสริม

อาเธอร์ส่ายหน้า “แบบจำลองพวกนั้นมันไม่สมบูรณ์ ที่ฉันอยากได้คือแบบจำลองที่สมบูรณ์จริงๆ เป็นแบบจำลองที่สามารถอธิบายการไหลเวียนของสารเคมี กระแสไฟฟ้าในร่างกาย และประสาทสัมผัสกับความรู้สึกได้ หรือสรุปง่ายๆ ว่า ฉันจะสร้างร่างกายมนุษย์จริงๆ ในโลกที่จุฬไซจะสร้างขึ้น” อาเธอร์พยายามอธิบาย

“โลกออนไลน์ที่เห็นในปัจจุบันนั้น การรับรู้ ความรู้สึก เกิดจากการส่งสัญญาณจากเครื่องสร้างฝันเข้าสู่สมอง ซึ่งความรู้สึกที่ส่งเข้าไป มีที่มาจากฐานข้อมูลของผู้ทดสอบเครื่องสร้างฝันจำนวนมาก ฉันอยากได้ความรู้สึกจริงๆ ที่เกิดในโลกนั้นมากกว่า พวกนายอาจไม่ทันสังเกต เวลาเราล่าสัตว์อสูรในเกมบางชนิด ทั้งที่ชั้นจินตนาการรสชาติเนื้อของมันจาก

สภาพแวดล้อมของมันไว้อย่างหนึ่ง แต่เวลาकिनจริงๆ ดันเป็นรสชาติของเนื้อที่เรารู้จัก ชั้นเคยลองกระทังเนื้อสัตว์มีพิษ ดันมีรสชาติเหมือนเนื้อไก่ซะได้”

“แกนี่มันโรคจิตสุดๆ ไปเลยแฮะ มิน่า ในเกมฉันเห็นแกติดพิษแปลกๆ บ่อยจัง ทั้งที่ในกลุ่มเดียวกันไปด้วยกันไม่มีใครติดพิษเลยแท้ๆ” หลินอดกล่าวไม่ได้

“เอ่อ...มันจำเป็นขนาดนั้นเลยหรอครับ กะอีแค่เรื่องกินนี่นะ” มินโฮพูดพลางยิ้มแหๆ

“เพื่อความสมจริงไงละ ลองคิดดูนะ ไม่ใช่แค่เรื่องกินเท่านั้น ทั้งความเห็น้อย พวกเราเล่นเกมมาก็เยอะ เวลาแกเหวี่ยงดาบบ่อยๆ เคยเมื่อยแขนอย่างเดียบบ้างรึเปล่า ไม่เคยละสิ นั่งเหวี่ยงดาบตันเมื่อยทั้งตัว วึ่งทั้งวันก็ไม่เมื่อยขาดันเมื่อยทั้งตัวอีก ชั้นอยากได้ไอ้ที่มันสมจริงหน่อยก็เท่านั้น ดังนั้นก็สร้างร่างกายเป็นอวตารในเกมไปเลย ความเห็น้อย หรือประสาทสัมผัสจะได้ส่งมาจากร่างในเกมมาเข้าสมองเรา ไม่ใช่ความรู้สึกเห็น้อยของใครก็ไม่รู้ที่อยู่ในฐานข้อมูลส่งมาให้เรารับรู้” อาเธอร์อธิบายยืดยาว คนฟังก็พยายามทำความเข้าใจ

“มิน่าละ อาหารในร้านอาหารในเกมมันถึงได้อร่อยผิดปกติ มันเอาฐานข้อมูลของคนทีกินอาหารภัตตาคารห้าดาวมานี่เอง มันถึงได้อร่อยนัก” ธวัชชัยครางออกมา “แต่แกก็ช่างสังเกตนะ เรื่องแบบนี้ฉันไม่เคยสนใจด้วยซ้ำ”

อาเธอร์ยกไหล่แล้วกล่าวว่า “มันอยู่ที่ความสนใจของแต่ละคนมากกว่า แกเองก็สนใจแต่ตรรกะของ AI ในเกมนี้ ไม่งั้นคงไม่เคลียร์เงื่อนไขของสัตว์อสูรได้ขนาดนั้น” อาเธอร์กล่าว ธวัชชัยเองก็เป็นผู้เชี่ยวชาญด้าน AI เวลาเล่นเกมก็เล่นอาชีพผู้ฝึกสัตว์ซึ่งความสามารถระดับธวัชชัยที่สร้าง Alice ซึ่งสามารถพูดจาทอบโต้ได้เหมือนคนปกติ (ขาดแค่ลักษณะ

นิสัย) การคาดเดานิสัยหรือเงื่อนไขในการจับสัตว์หรือสุรเป็นสัตว์เลี้ยงนั้น ไม่ยากนัก

“อืม...ถ้าสร้างร่างกายที่สมจริงในเกมขนาดนั้นได้ ความรู้สึกของคนเล่นเกมคงสมจริงสุดๆ แต่ถ้ามีคนเล่นสักสิบล้านคน ต่อให้คอมฯ พีซีในเก๋าขนาดไหน ผมว่ายังไงก็คงไม่ไหวนะครับ” มินโฮแย้ง

ธวัชชัยที่ได้ยินก็ตอบแทนว่า “อืม...อันนี้คงต้องอธิบายนิดนึงนะ ยังไงชะ โลกที่สร้างขึ้นถึงมันจะสมจริงแค่ไหนมันก็ยังเป็นแค่ข้อมูล เราสามารถกอบปี่ทุกอย่างออกมาได้ แม้กระทั่งดวงดาวหรือแร่ธาตุที่จุนโซจะสร้างขึ้น ขอแค่ให้ได้รูปร่างที่เหมาะสมแค่ดวงเดียวก็พอแล้ว แล้วค่อยใช้วิธีกอบปี่เอามาปรับปรุงไปเรื่อยๆ ก็ได้ สรุปว่าไอ้ที่ยากที่สุดก็คือต้นแบบนั้นแหละ”

“ถูกต้องแล้วละ ขอแค่มีต้นแบบที่สมบูรณ์ที่สุดอันเดียวก็พอ ไม่ต้องห่วงว่าข้อมูลพวกนั้นมันจะมาถึงประสิทธิภาพการประมวลผลทุกชิ้นหรอคะ เช่นการเกิดคลื่นในทะเล ขอแค่สร้างตัวอย่างลมหลายๆรูปแบบที่มีผลทำให้เกิดคลื่นรูปแบบต่างๆ แล้วบันทึกเอาไว้เป็นฐานข้อมูลครั้งต่อไปเมื่อเกิดแรงลม สภาพคลื่นที่เคยบันทึกเอาไว้จะแสดงออกมาเอง ร่างกายมนุษย์เองก็เช่นกัน” จุนโซกล่าวเสริม

“เอาน่า ยังไงฉันก็ไม่ได้รีบร้อนอะไรอยู่แล้ว กว่าเราจะพร้อมไม่ว่าไม่ต้องทำอะไรเลยพวกบริษัทเกมเองก็อาจพัฒนาจุดนี้สำเร็จไปแล้วก็ได้ แต่ยังไงชะฉันก็มั่นใจว่า ภายในยี่สิบปีไม่มีใครสร้างโลกจำลองได้ดีเท่าจุนโซอยู่แล้ว” อาเธอร์หันไปมองจุนโซแล้วบอกว่า

“แบบจำลองโมเดลของนายนะ อาจสำเร็จเร็วกว่าที่คิดก็ได้นะ ฉันเคยเอาไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแล้ว หลายคนสนับสนุนว่าธาตุที่เกิดขึ้นมานะ มีความเป็นไปได้ เพียงแต่สภาวะแวดล้อมที่ว่าต้องไม่ใช่บนโลก” อาเธอร์บอกจุนโซ

“แกเอาผลงานของชั้นไปให้คนอื่นดูเหวอะ” จุนโซถามแต่ก็ไม่ได้ ตีใจอะไรเพราะผลงานของเขาเคยถูกล้อเลียนว่าเป็นงานวิจัยขยะด้วยซ้ำ มีแต่อาเธอร์ที่ขอเกือบปีฐานข้อมูลและผลลัพธ์ที่ได้ ส่วนรูปแบบการประมวลผลยังคงอยู่ที่จุนโซ

“แกคิดว่าโพรเจกต์สร้างโลกนี้แกจะทำคนเดียวได้หรือ ต่อให้ คอมฯ ของเจ้าชินมันมีประสิทธิภาพสูงกว่านี้ แกก็ไม่มีปัญญารวบรวม ข้อมูลหรอก ชั้นเองก็เลยต้องหาแนวร่วมให้แกซะหน่อย ถึงจะมีคนที่ เห็นด้วยกับผลลัพธ์ที่ประมวลออกมาได้ไม่มากนัก แต่คนที่เห็นด้วย ส่วนใหญ่เห็นว่าฐานข้อมูลของแกมันน้อยเกินไป หรือสสารที่เกิดอาจ เกิดขึ้นได้ในอวกาศ ชั้นก็เลยดึงตัวคนพวกนั้นมา โดยให้ข้อมูลความสามารถในการประมวลผลของ Hydra ไป ส่วนใหญ่ทุกคนอยากเจอ และร่วมงานกับแกทั้งนั้นแหละ” อาเธอร์กล่าวพลางมองหน้าชิน

“อันที่จริงบุคลากรโพรเจกต์สร้างโลกนี้พูดคุยง่ายกว่าโพรเจกต์ Hydra เยอะวะ เจ้าชินขนาดเป็นคนออกแบบแท้ๆ ยังเกือบโดนดึงไป เป็นแค่ผู้ช่วย อย่างว่านะ อดีตบุคลากรระดับโลกจะมายอมรับเด็ก จบใหม่ง่ายๆ ได้ไง แกเองก็ตั้งใจให้เต็มทีละไม่จั้นแทนที่จะเป็นดาวรุ่ง ของวงการวิทยาศาสตร์ อาจกลายเป็นแค่วันไต่คนเหยียบก็ได้”

จุนโซที่ได้ยินเริ่มรู้สึกเครียด จนต้องหันไปถามชิน “จริงหรือวะ ชิน”

ชินหัวเราะออกมาเบาๆ “หึๆ แกเองอยู่ในวงกรนี้ก็น่าจะรู้ดี เรื่องผลงานทางวิทยาศาสตร์ ต่อให้แกเป็นผู้บุกเบิกและคิดค้น แต่ถ้า เส้นสายหรือผู้สนับสนุนไม่ดีพอ ผลงานก็จะถูกชิงไปต่อๆ คนที่ใช้ผลงาน ของคนอื่นจนรับรางวัลโนเบลก็มีมาแล้วนี่นา” ชินหยุดเล็กน้อยแล้ว กล่าวต่อ

“นี่ยังเป็นโชคคิตีที่ผู้ออกทุนสนับสนุนคืออาเธอร์ หมอนี่ยังอุตส่าห์

ยกเครดิตของ Hydra ให้ฉัน แล้วก็เป็นโชคดีที่ผังวงจรของฉันมีการแก้ไขไม่ถึง 30% และส่วนใหญ่ฉันเป็นคนลงมือแก้ไขด้วยตนเอง บวกกับทนายความที่จ้างมาเขียนสัญญาอย่างรัดกุม ถ้าเป็นศูนย์วิจัยอื่นละก็เครดิตของ Hydra คงไม่ใช่ของฉันหรอก คำเตือนในฐานะที่ทำงานมาก่อนนะ แกต้องทุ่มกับงานนี้ให้เต็มที่ ถ้าคนอื่นมีผลงานออกมามากกว่าแก แม้แต่อาเธอร์ก็ปกป้องแกไม่ได้ ฉันเลยรอให้พวกแกเรียนจบก่อนไงล่ะ จะได้ทุ่มกับงานนี้ได้เต็มที่” ซินกล่าวออกมาเรื่อยๆ

“เจ้าซินไม่ได้พูดล้อเล่นนะ” อาเธอร์กล่าวเสริม “ความจริง Hydra สร้างเสร็จมาเกือบสองเดือนแล้ว หลังจากผ่านการทดสอบประสิทธิภาพและประมวลผลต่อเนื่องเป็นเวลานาน ตอนนี้ Hydra เครื่องใหม่กำลังอยู่ในระหว่างการสร้าง หลังจากได้ต้นแบบที่ผ่านการทดสอบแล้ว เครื่องต่อไปจะใช้เวลาในการสร้างไม่นานเหมือนเครื่องแรก ความจริงฉันจะบอกโปรเจกต์พวกนี้กับแกนานแล้ว แต่เจ้าซินมันห้ามไว้ กลัวแกเสียสมาธิ”

จุนโซถอนใจแล้วบอกออกมาว่า “ยังไงก็ขอบใจแกมากนะที่แกยังนึกถึงฉัน ดูจากการเตรียมการของแกแล้ว ต่อให้ไม่มีฉัน สักวันแกเองก็คงทำสำเร็จ แต่ฉันขอประกาศตรงนี้เลยนะ” จุนโซหยุดพูดและสูดลมหายใจลึกๆ แล้วกล่าวออกมาอย่างมั่นใจ

“ฉันจะพยายามเต็มที่และจะทำให้สำเร็จ ฉันจะไม่สนใจด้วยว่าเมื่อสำเร็จแล้วเครดิตจะตกเป็นของใคร เพราะฉันแน่ใจว่าผลลัพธ์ของงานนี้จะเป็นก้าวใหญ่ของมนุษยชาติ เครดิตจะเป็นของใครฉันไม่สนแค่ได้รู้ว่างานวิจัยที่ใครๆ มองว่าเป็นขยะของฉันสามารถเปลี่ยนแปลงโลกได้ แค่นั้นฉันก็ภูมิใจมากแล้ว”

“วู้ด วู้ว” มินโฮเป่าปาก “โคตรแมนเลยเพ้”

ซินสุเกะหันมามองหน้าอาเธอร์ “ดูมัน มันพูดซะจนฉันเหมือนกลายเป็นคนเลวเห็นแกชื่อเสียงไปเลยวะ”

ทุกคนที่ได้ยินพากันหัวเราะ ในขณะที่จุนโซเริ่มหน้าแดง

“อ่าๆ เห็นแกไฟแรงขนาดนี้ฉันก็ดีใจ” อาเธอร์พูดหัวเราะ “แต่ก็ไม่ต้องรีบร้อนไป อย่างที่บอกแต่แรกกว่า Super Computer ที่มีประสิทธิภาพพอที่จะประมวลผลแบบจำลองของแกได้ยังต้องใช้เวลาอีกเป็นปี หลังจากนั้นถ้าแกพร้อมเมื่อไหร่ก็ให้ชินมันพาไปที่แล็บได้เลย จะได้ไปทำความรู้จักกับทีมงานที่ฉันคัดไว้ให้แล้ว”

“ส่วนหลินกับมินโฮ ฉันฝากเรื่องแบบจำลองร่างกายด้วยนะ” อาเธอร์กล่าวต่อ

“แกจะบ้าเหรอ เรื่องใหญ่ขนาดนี้แกมาฝากฉันกับมินโฮได้ไม่ พวกเรายังเรียนไม่จบเลยนะยะ” หลินรีบปฏิเสธ

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่รีบ” อาเธอร์พูดพลางหัวเราะ “อันที่จริง ฉันสารภาพตามตรงเลยนะ ฉันไม่ค่อยจะรู้จักบุคลากรสายการแพทย์สักเท่าไร แล้วถ้าอยู่ๆ มีใครสักคนที่ไม่ใช่ฉันมาขอให้เธอช่วยสร้างแบบจำลองร่างกายมนุษย์เพื่อเอาไปใช้ในการเล่นเกม เธอจะคิดยังไง” อาเธอร์ถามกลับ

“อืม...เป็นผมคงไม่มีทางทำให้แน่นอนครับ เพราะไม่รู้ว่าจะจริงๆ แล้วจะเอาไปใช้ทำอะไร” มินโฮกล่าว

“นั่นสินะ ถ้าบอกว่าเอาไปใช้สร้างเกมคงไม่มีใครเชื่ออยู่แล้ว” หลินยอมรับ

“ที่เธอพูดมาก็ถูก แต่ก็ไม่ใช่ไม่มีวิธี” อาเธอร์พูดพลางทำหน้าที่เจ้าเล่ห์

มินโฮเห็นสีหน้าอาเธอร์รีบกล่าว “เดี๋ยวลบที่ ผมขอไม่ฟังได้ไหม ผมรู้สึกว่าคุณได้ยื่นที่พูดตอนทำหน้าที่แบบนี้ ผมจะช่วยทุกที่” มินโฮรีบพูดออกมา ถึงรู้ว่าไม่มีประโยชน์ แต่ก็นะ มันอดพูดไม่ได้

อาเธอร์กล่าวพลางแสร้งยิ้ม “ที่ที่จะให้ช่วยรับรองไม่ผิดกฎหมาย

...ถ้าไม่ให้ใครรู้” มินโฮเริ่มหน้าซีด

เจนนิเฟอร์ที่เห็นสีหน้ามินโฮกล่าวปราม “พอได้แล้วค่ะ เลิกล้อเล่น
ซะที น้องมินโฮหน้าซีดไปหมดแล้ว”

“ฮ่าๆๆ ก็เห็นระวังตัวแจ ฉันท้อดหยอกนิดหน่อยไม่ได้” อาเธอร์
พูดขำๆ

“ตกลงจะให้พวกฉันทำอะไรละ” หลินถาม

“ก็ไม่มีอะไรมากหรอกน่า แค่เตรียมข้อมูลกับเตรียมความพร้อม
เท่านั้นเอง” อาเธอร์หยุดคิดหนึ่งแล้วกล่าวต่อว่า “อีกไม่เกินสองถึงสามปี
ข้างหน้า ทันทีที่ Hydra เปิดตัว ฉันจะเสนอการร่วมทุนวิจัยเรื่องการ
สร้างแบบจำลองร่างกายมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบที่สุดไปที่มหา’ลัยของเธอ
ฉันอยากให้เธอกับมินโฮเข้าร่วมให้ได้ สูดยอดคอมพิวเตอร์กับสูดยอด
บุคลากรทางการแพทย์ รับรองว่ามหา’ลัยของเธอไม่มีทางปฏิเสธ”

อาเธอร์ยิ้มแล้วกล่าวต่อ

“พวกเธอลองคิดถึงผลที่จะได้รับดูสิ แบบจำลองมนุษย์ที่มีใน
ปัจจุบัน กับแบบจำลองมนุษย์ที่สร้างจากคอมพิวเตอร์ที่มีประสิทธิภาพ
สูงสุด แบบไหนจะดีกว่ากัน แล้วถ้าโชคดี อีกสองปีโปรแกรมจำลองธาตุ
ของจูนโซอาจสำเร็จไปแล้วก็ได้ เราจะได้ร่างกายมนุษย์ที่อยู่ในรูปแบบ
ดิจิทัลที่สมบูรณ์แบบ การผ่าตัดในอนาคตจะมีเปอร์เซ็นต์ความสำเร็จ
เพิ่มมากขึ้นขนาดไหน และถ้าเรามีเครื่องสแกนร่างกายที่มีประสิทธิภาพ
มากพอ เราก็สามารถทดลองทำการผ่าตัดผ่านดริมเมกเกอร์ก่อนได้
และในฐานะผู้สนับสนุนหลัก แค่ข้อมูลร่างกายมนุษย์ที่มีสุขภาพสมบูรณ์
แข็งแรง มหา’ลัยเธอก็คงไม่หวงมั้ง”

อาเธอร์หยุดพักชั่วคราวแล้วจึงหันหน้าหลินกับมินโฮ “นี่ถือว่าเป็น
การทดสอบก็แล้วกัน ถึงตอนนั้นถ้าเธอกับมินโฮไม่ได้รับการยอมรับ
ให้เข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ อนาคตเราคงไม่ได้ร่วมงานกัน” อาเธอร์

พูดอย่างเคร่งขรึมพลางหันไปกล่าวกับแฟนสาว

“เจเนคงเข้าใจนะ ใจจริงแล้วผมอยากให้กลุ่มของพวกเราได้ทำงานร่วมกัน ก่อนที่เกมของเราจะเปิดตัว ผมเองก็อยากได้ผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์เป็นที่ปรึกษา แต่สถานะของหลินกับมินโฮต่างออกไป” เขาหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อว่า “ซินเองได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการจากที่มงานแล้ว ส่วนรัชชัย แค่เอา Alice ไปแสดงรับรองไม่มีใครคัดค้าน จุริตเองก็มีโครงการวิจัยอยู่ก็คงต้องรอดูกันไป แต่หลินกับมินโฮ ถ้าจะทำให้พวกที่มงานทั้งหลายของเรายอมรับ ก็ต้องผลักดันตัวเองให้กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านนี้ให้ได้”

เจเนนิเฟอร์พยักหน้าอย่างเข้าใจพลางยิ้มให้เพื่อนรักของเธอ
“ทั้งสองคนพยายามเข้านะจ๊ะ”

“แน่นอนครับพี่ ผมเต็มที่อยู่แล้วครับ” มินโฮกล่าว

“ไม่ต้องมาทำชะขนาดนั้นหรอก ยังไงฉันก็ไม่พลาดอยู่แล้ว โพรเจกต์ใหญ่ขนาดนี้” หลินกล่าวอย่างมั่นใจ

อาเธอร์ถอนใจแล้วยิ้มออกมา

“จัดฉากให้ชะขนาดนี้แล้วอย่าทำพังชะละ ไม่งั้นฉันคงต้องลำบากไปหาผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์คนอื่น แล้วที่ต้องลงทุนชะขนาดนี้ เพราะที่มงานของฉันมันไม่ธรรมดา ไม่เชื่อถามซินก็ได้” อาเธอร์บ่นปากไปทางซิน

ซินพยักหน้ารับแล้วพูดออกมา

“จริง แต่ตอนนั้นพวกที่มงานยังไม่รู้ว่าเป้าหมายสุดท้ายของอาเธอร์จะเป็นเรื่องไร้สาระอย่างเกมออนไลน์” ซินตอบเรียบๆ

“ไ้อ้บ้าซิน มาหาว่าสุดท้ายอดความฝันของฉันเป็นเรื่องไร้สาระได้ไงพะ” อาเธอร์บ่นเคืองๆ

“हींๆ อุตสาหกรรมสุดยอดเทคโนโลยีอย่าง Hydra อยู่ในมือ ดัน

วางแผนทำแค่เกมออนไลน์ ทั้งที่มีวิธีใช้ประโยชน์ได้ตั้งมากมายแท้ๆ”
ชินบ่นเบาๆ

อาเธอร์ที่ยืนหัวเราะออกมา

“ฮ่าๆ ชินเอ๋ย ครั้งนี้แกพลาดซะแล้ว แกคิดเหรวว่าฉันจะปล่อย
เครื่องต้นแบบทิ้งเอาไว้เฉยๆ ให้ฝุ่นเกาะ” พลงหันไปมองหน้าธวัชชัย

“เจ้าทัชเอ๋ย แกโชคดีมากนะรู้หรือเปล่า ที่ครั้งหนึ่งในชีวิตจะได้
ร่วมงานกับสุดยอดนักออกแบบ CG ระดับโลกของฮอลลิวูด”

“จะให้ฉันไปสร้างหนังเหรว” ธวัชชัยกล่าววงๆ

“ฮ่าๆๆ รับรองแจ่มกว่าสร้างหนังเยอะ” อาเธอร์ตอบแล้วกล่าวต่อว่า
“ฉันจะให้แกสร้าง Metropolis”

“Metropolis”

5

Metropolis และ เรื่องเหนือความคาดหมาย

6 เดือนต่อมา โลกไซเบอร์ก็ต้องตกตะลึงจากการเปิดตัวของบริษัท Cyber Tech Company และโปรแกรมโลกเสมือนจริง Metropolis

อันที่จริงแล้วโลกเสมือนจริงอย่าง Metropolis ไม่ใช่แนวคิดแปลกใหม่ ที่จริงแล้วมันเป็นแนวคิดพื้นฐานก่อนการสร้างเกมออนไลน์ซะด้วยซ้ำ (เทียบกับสมัยนี้ก็ประมาณเว็บบอร์ดละมั้ง) แต่ที่ทำให้ Metropolis ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก คือต้นแบบของ Metropolis มีที่มาจากเมืองหลวงของดาวดวงหนึ่ง ซึ่งเคยปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ในดวงใจของใครหลายๆ คน และมีการสร้างออกมาถึง 6 ภาค (คงรู้นะว่าหนังเรื่องอะไร)

ความจริงแล้วเธอไม่ได้ต้องการสร้างเลียนแบบทั้งหมด เพียงแค่ต้องการอิมเมจของเมืองในการสร้างเท่านั้น แต่โปรเจกต์นี้ก็กลับหลุดไปถึงบริษัทสร้างหนังได้อย่างไรก็ไม่ทราบ (ก็ไอ้พวกนักออกแบบทั้งหลายนั่นแหละ แต่จับมือใครดมไม่ได้) โปรเจกต์ที่มีการเตรียมความพร้อมมาเป็นอย่างดี และคิดว่าจะใช้เวลาไม่เกิน 3 เดือนในการ

สร้าง กลับยึดเยื่อมาเป็นเวลาถึง 6 เดือนเลยทีเดียว

โลกแห่งนี้สร้างขึ้นโดยใช้เทคโนโลยีแบบเดียวกับเกมออนไลน์ทั่วไป ไม่ใช่เทคโนโลยีสสารเสมือนจริงของจุนโซ ดังนั้นการสร้างเมืองในโลกไซเบอร์แห่งนี้จึงไม่ใช่สิ่งที่ยากจนเกินไป โครงสร้างของเมืองนี้จากตอนแรกทีคิดจะวางผังเมืองอย่างง่าย ๆ เพื่อสร้างสิ่งก่อสร้างที่โดดเด่นสะดุดตา กลับต้องลบทิ้งทั้งหมดเนื่องจากค่ายหนังระดับโลกเจ้าของลิขสิทธิ์ได้เจรจาว่าจะมอบผังเมืองจากภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวให้เพื่อแลกกับผลประโยชน์ที่ทางบริษัทจะได้รับจากมหานครแห่งนี้ ซึ่งกว่าจะเจรจาตกลงกันได้ก็เสียเวลาไปไม่น้อย

ภายใน Metropolis มีการแบ่งโซนต่างๆ มากมายหลายแบบ เช่น Market Zone ซึ่งแน่นอนว่าต้องมี เป็นรูปแบบการซื้อขายสินค้าจากโลกเสมือนจริง ซึ่งส่วนนี้ ทาง Cyber Tech จะไม่มีการแทรกแซงแต่อย่างใด เพียงแต่หากมีการโอนเงินเกิดขึ้นทางบริษัทจะคิดค่าธรรมเนียมเล็กน้อย (รูปแบบเดียวกับ eBay ครับ ถ้าไม่อยากเสียค่าธรรมเนียมก็อย่ามาโอนเงินกันวันนี้ แต่ร้านค้ายังไงก็ต้องจ่ายค่าเช่า)

Entertainment Zone มีการแบ่งเป็นหมวดย่อยได้แก่

1. Movies World เป็นโซนของโรงหนังสามมิติที่นักดูหนังรู้สึกเหมือนเข้าไปอยู่ในเนื้อเรื่องได้ ซึ่งจุดที่ทำให้โซนหนังของ Metropolis เหนือกว่าโลกออนไลน์แห่งอื่น นั่นคือ มีการรีเมกหนังที่ถ่ายทำด้วยเทคนิคการถ่ายทำแบบเก่าให้กลายเป็นหนังสามมิติได้แน่นอนว่ามีค่าบริการเข้าชม รายได้ที่ได้ก็ต้องแบ่งให้ต้นสังกัดของภาพยนตร์เรื่องนั้น

2. Sport Reality รับชมการถ่ายทอดสดเหมือนดูอยู่ข้างสนาม ซึ่งสร้างความตื่นตะลึงให้แก่ผู้เข้าชมมาก เนื่องจากการถ่ายทอดสัญญาณภาพจากการถ่ายทอดสดให้กลายเป็นภาพสามมิติยังไม่มีใครทำได้

3. Music Chamber มีบันทึกคอนเสิร์ตของศิลปินดังจำนวนมาก สามารถสัมผัสบรรยากาศของงานแสดงดนตรีได้หลายรูปแบบ และถ้าโชคดีคุณอาจได้พบกับศิลปินดังมาโปรโมตผลงานใหม่ที่โซนนี้

4. World of Gamer มีการจัดตั้งโซนเกมออนไลน์เพื่อให้ทุกคนเข้าชม และสามารถออนไลน์จากตรงนี้ได้เลย ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือจากบริษัทเกมออนไลน์ต่างๆ เป็นอย่างดี

5. Tourist Dream เป็นการจำลองสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในโลกจริงสู่โลกออนไลน์ ซึ่งได้รับความนิยมอย่างมาก เนื่องจากบางคนไม่มีเวลา บางคนไม่มีทุนทรัพย์ และบางคนก็สภาพร่างกายไม่อำนวย ก็สามารถเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยวที่โด่งดังต่างๆ ได้

ที่สำคัญ Metropolis ยังได้กระจายเครือข่ายไปถึง สถาบันการศึกษาและมหาวิทยาลัยต่างๆ เพื่อช่วยส่งเสริมด้านการศึกษาอย่างเต็มที่ (มีแค่โซนนี้เท่านั้นที่ไม่คิดค่าบริการ)

ปัจจุบันนี้ก็มีบริษัทห้างร้านติดต่อเข้ามาเพื่อโปรโมตสินค้าและบริการเป็นจำนวนมาก และเพื่อป้องกันความแออัดของผู้ใช้บริการ รัชชชัยได้ออกแบบโหมดการใช้งานหลายรูปแบบ ดังนี้

Private Mode เมื่อเข้าโหมดนี้ จะเหมือนเข้าไปอยู่ใน Metropolis เพียงคนเดียวจะมองเห็นแค่ AI เท่านั้น

Group Mode สามารถชักชวนคนรู้จักให้เดินทางไปด้วยกันได้

Public Mode ผู้ที่เลือกโหมดนี้จะสามารถมองเห็นทุกคนที่เลือกโหมดนี้ได้ (มองไม่เห็น Private กับ Group)

ซึ่งความจริงแล้ว แรกเริ่มที่มีการใช้งานมีเพียง Public Mode เท่านั้น แต่หลังจากเปิดบริการได้ไม่นาน จำนวนผู้ใช้งานก็มีจำนวนมากจนเกิดความแออัด รัชชชัยจึงแก้ไขด้วยการเพิ่มฟังก์ชัน View Mode สถานการณ์จึงคลี่คลาย

และแน่นอนว่า รัชชชัยนั้นกลายเป็นผู้มีชื่อเสียงระดับโลกไปในพริบตา หลังการเพิ่มฟังก์ชัน View Mode เนื่องจากพนักงานต้อนรับที่เข้าใจว่าจ้างคนจริงๆ มาทำงาน แต่เมื่อเปิดใช้ View Mode พนักงานต้อนรับก็ยังคงทำงานตอบสนองได้โดยไม่มีอาการผิดปกติ ทำให้รู้ว่าพนักงานต้อนรับเหล่านี้เป็น AI ซึ่งสร้างความตื่นตะลึงให้แก่เหล่าโปรแกรมเมอร์เป็นอย่างมาก ทันทีที่รู้ว่า รัชชชัยเป็นผู้พัฒนา AI เหล่านี้หน่วยงานต่างๆ ก็พยายามชักชวนรัชชชัยให้ไปร่วมงานด้วย ซึ่งรัชชชัยก็ไม่ได้ตอบรับแต่อย่างใด

ห้องพิเศษในตึกสูงแห่งหนึ่งที่สามารถมองเห็นมหานครออนไลน์ Metropolis ได้อย่างชัดเจน มีหนุ่มสาวคู่หนึ่งกำลังตรวจสอบข้อมูลจากจอภาพที่เปิดไว้หลายบาน ชายหนุ่มถามแฟนสาวว่า

“เจน อัตราการเติบโตของ Metropolis เป็นยังไงบ้าง” อาเธอร์ถามแฟนสาว

“Market อัตราคงที่แต่ก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นะ คงเป็นเพราะมีตลาดที่เปิดมาก่อนหน้าอยู่เยอะแล้ว ส่วนหมวด Movies ของเราเรียกได้ว่าไม่มีคู่แข่งเลย แต่ก็ต้องจ่ายให้ค่ายหนังไม่น้อยเหมือนกัน ด้าน Sport ถ้าไม่มีถ่ายทอดสดการแข่งขันใหญ่ๆ จะมีลูกค้าน้อยมาก ส่วนบันทึกการแข่งขันไม่ค่อยมีคนสนใจมากนัก”

เมื่อการแข่งขันรู้ผลกันไปแล้ว น้อยคนจะยอมเสียเงินมาดูการแข่งขันแบบไฮคอวลิตี้ รู้ผลแล้วดูไปก็ไม่ตื่นเต้น

“โซน Music มีคำร้องขอให้เปิดห้องแสดงเพิ่ม ทั้งขนาดใหญ่และไลฟ์เฮาส์ ที่น่าประหลาดใจคือมีคำขอให้สร้างห้องซ้อมด้วย” เจนนิเฟอร์อธิบายซ้ำๆ รวากับผู้ใช้บริการคิดจะใช้ชีวิตในนี้ไปเลย

“โซน Gamer ก็ก้าวหน้าไปด้วยดี ผู้ผลิตบางบริษัทก็ขอพื้นที่เพื่อ

จัดอีเวนต์ด้วย ผู้เป็น Tourist ถือว่าเป็นโซนที่ดำเนินการได้ดีมาก ไม่คิดว่าคนจะนิยมขนาดนี้ ทั้งที่เรามีคู่แข่งจำนวนมาก สาเหตุน่าจะมาจาก AI ของทัชที่บรรยายข้อมูลได้ละเอียดและน่าสนใจ ทำให้เขาเปิดรอบการเข้าชมได้ไม่จำกัด ต่างจากของบริษัทรุ่นที่ใช้คนจริงๆ ซึ่งมักจะเกิดปัญหาไม่ว่างบ้าง ลูกทัวร์น้อยเกินไปไม่คุ้มบ้าง แต่ถ้าใช้ AI ของธวัชชัย ต่อให้เปิด Private Mode มากก็พาทัวร์ได้

“ด้าน Education ก็มีมหาวิทยาลัยและห้องสมุดตอบรับเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ” เจนนิเฟอร์บรรยายอย่างยืดยาวถึงความเป็นไปได้ในโซนต่างๆ และกล่าวต่อว่า “AI ของทัชมีประสิทธิภาพสูงจริงๆ”

“เจ้าทัชมันบอกว่าให้เวลามันน้อยเกินไป AI พวกนี้ยังได้ไม่ถึงครึ่งของ Alice ด้วยซ้ำ” อาเธอร์กล่าวยิ้มๆ

เจนนิเฟอร์เลิกคิดอย่างสงสัย “ไหนทัชบอกว่า AI พวกนี้ก็อบบี้ได้ไง เจนนึกว่าพวกนี้เป็นก็อบบี้ของ Alice ซะอีก”

อาเธอร์หัวเราะออกมา “ที่แรกเจ้าทัชมันก็จะทำอย่างนั้นเหมือนกัน มันมั่นใจใน Alice มาก แต่มันมานึกได้ทีหลังว่าระบบบันทึกข้อมูลของ Alice มีหลายส่วน มันไต่ลอบที่ละจุดไม่ไหว เขียนใหม่ไปเลยง่ายกว่า”

กล่าวถึงตรงนี้อาเธอร์ก็อดหัวเราะออกมาอีกครั้งไม่ได้ “มันคงกลัวว่าเรื่องของคุณหอมกับมันจะกระจายออกมาบ้าง ถ้าเล่นก็อบบี้ Alice ออกมาใช้ดีอ่ะ”

“อย่างนี่นี่เอง” เจนพูด “เจนเคยไปทดลองมาแล้วเห็นว่าไม่ต่างจาก Alice เลย”

อาเธอร์ส่ายหน้า “เจนคงยังไม่เคยลองคุยกับ Alice ตอนที่มีความสามารถ 100% ผมเองก็เพิ่งเคยเจอ AI งามได้ ประชดได้ก็ครั้งนี้แหละ พูดแล้วก็อดขำไม่ได้”

แล้ววาเธอร์ก็กล่าวออกมาอย่างจริงจังว่า

“เจน ผมมีเรื่องสำคัญอยากจะบอก บางที่เราอาจจะไม่ได้ร่วมงานกับทัชอีกแล้วก็ได้นะ”

เจนหันมามองอย่างตกใจ “ทำไมล่ะ ทัชมาบอกหรือว่าจะขอแยกตัว”

“ยังไม่ถึงขั้นนั้นหรอก แต่ผมก็ต้องพูดเผื่อไว้” อาเธอร์รีบอธิบาย “คือว่าหลังจากนี้ ตามแผนงานของผมแล้วคงอีกนานกว่าจะมีโครงการที่ต้องใช้งาน AI ทัชเองตอนนี้ก็กลายเป็นผู้มีชื่อเสียงระดับโลกไปแล้ว ผมคิดว่าถ้าทัชมาขอแยกตัวไปทำโครงการอื่น ผมจะไม่รังแกเขาไว้”

อาเธอร์ถอนใจแล้วกล่าวว่า “ทุกคนต่างมีทางไปนะเจน ซิน ผูกพันกับ Hydra มาก ถ้าถึงวันที่ Hydra เปิดตัวแล้ว ซินจะขอแยกตัวไปตั้งบริษัทใหม่ผมก็ไม่ห้ามหรอก ผมจะให้ทุกคนมาผูกติดกับความฝันของผมไม่ได้หรอกนะ” กล่าวพลางยืมทะเล้น “ยกเว้นเจ้าจุนไซนะ โครงการของมัน ไม่รู้ชาตินี้จะสำเร็จรึเปล่า ฮ่าๆๆ”

“ถ้าไม่สำเร็จ เกมในฝันของคุณมันก็เกิดขึ้นมาไม่ได้ล่ะสิ” เจนแย้ง

“หึๆๆ ขึ้นชื่อว่าเกม มันก็ต้องมีอะไรที่เหนือกว่าธรรมดาบ้างที่ผมขู่เจ้าจุนไซให้มันทำให้สำเร็จนะ เท่ากับเป็นการช่วยมันนะ นิสัยอย่างมันนะ ถ้าไม่กดดันมันมากๆ เจ้านี้มันไม่มีไฟ ใจจริงแล้วผมกะว่าถ้ามันจำลองโลกได้เกิน 90% ก็พอที่จะเอามาใช้ทำเกมแล้วละ” อาเธอร์เฉลยแล้วกล่าวต่อว่า

“แต่เจนห้ามหลุดเรื่องนี้ไปเป็นอันขาดนะ ไม่งั้นได้ 90% ที่ผมหวังไว้ในอีกสิบกว่าปีข้างหน้า ผมกลัวจะเหลือไม่ถึง 50% อย่างน้อยถ้าผมจะสร้างเกมผมก็อยากจะสร้างเกมบนดาวเคราะห์ละนะ ไม่ใช่สร้างเกมบนอวกาศบาท ฮ่าๆๆ ”

เจนนีเฟอร์อดหัวเราะตามไม่ได้ จากนั้นก็ถามเบาๆ ว่า

“อาเธอร์คะ ความฝันของคุณคือเกมออนไลน์นะคะ...” หรือว่า
คุณแค่อยากเห็นความสำเร็จของเพื่อนๆ เจนคิดต่อในใจ

“แน่นอนสิ คุณก็เห็นแล้วนี่นาว่าผมวางแผนเป็นขั้นเป็นตอน
ขนาดไหน หึๆ ถึงบางอย่างจะผิดแผนไปหน่อย แต่เดี๋ยวผมก็หาทาง
ดึงมันมาเข้าทางจนได้แหละ ฮ่าๆๆ”

เจนเห็นท่าทางของอาเธอร์แล้วอดยิ้มไม่ได้ ให้ตายเถอะอิตาลี
จริงจังไม่ได้เลย ทำเป็นเล่นตลอด

แล้วทั้งคู่ก็หันมาสนใจข้อมูลบนหน้าจอ

“เจน แล้วข้อมูลการซื้อขายของชิปควอนตัมตอนนี้เป็นยังไง
บ้างจ๊ะ” อาเธอร์ถาม

เจนนีเฟอร์ตอบกลับมาว่า “ไม่น่าเชื่อเลย ยอดการสั่งซื้อเพิ่ม
มากขึ้นจนผลิตไม่ทันแล้ว”

“ฮ่าๆ” อาเธอร์หัวเราะออกมา “สงสัยเพราะ Metropolis
หักปากกานักวิชาการและนักวิเคราะห์ที่ไปหลายคนละมัง แล้วก็ไม่แปลก
หรอกที่ทุกคนจะคิดว่า Super Computer ที่สร้าง Metropolis จะมี
พื้นฐานมาจากชิปควอนตัม องค์กรและศูนย์วิจัยต่างๆ ที่อยากจะเร่งสร้าง
Super Computer ที่มีประสิทธิภาพใกล้เคียงกันขึ้นมา ก็ต้องสั่งซื้อชิป
เพื่อการวิจัยจำนวนมากแน่นอนอยู่แล้ว” อาเธอร์วิเคราะห์

การที่ Metropolis หักปากกาเซียนนั้น เนื่องจากซอฟต์แวร์ออนไลน์
ประเภทนี้มีอยู่มากมายซึ่งส่วนใหญ่จะไม่มีฐานข้อมูลที่กว้างและ
ครอบคลุมขนาดนี้ เหล่านักวิเคราะห์จึงฟันธงว่า หากมีผู้ใช้บริการ
จำนวนมากระบบของ Metropolis จะต้องล่มอย่างแน่นอน แต่หลังจาก
เปิดตัวมาเป็นเวลานานและทุกคนที่มีดริมเมกเกอร์อย่างน้อยก็ต้องเคย
เข้ามาสักครั้งหนึ่ง ระบบก็ยิ่งเสถียรดี ไม่มีกระตุก ทำเอานักวิเคราะห์

หน้าแตกไปเป็นแถวๆ

ส่วนตัวอาเธอร์เอง แม้จะไม่ใช่ผู้ถือหุ่นรายใหญ่ของผู้ผลิตชิปควอนตัม แต่ก็มีหุ้นอยู่ไม่น้อย เมื่อเขาเปิดตัว Metropolis ทุกคนต่างเห็นตรงกันว่า Super Computer ที่เขาใช้ต้องเป็นชิปควอนตัมอย่างแน่นอน

“เฮ้อ! บางทีฉันก็สงสัยนะว่า การที่คุณเปิดตัว Metropolis ออกมาเนี่ย หวังเพิ่มยอดขายของชิปควอนตัมหรือเปล่า” เจนนิเฟอร์เปรยออกมาเบาๆ

อาเธอร์ที่ได้ยินก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ “ฮ่าๆ คุณเองก็รู้ดีนะที่รัก Metropolis ที่ผมตั้งใจไว้แต่แรกมันไม่ใช่แบบนี้เลยนะ” อาเธอร์หันไปปิดจอข้อมูลของเขาแล้วกล่าวต่อว่า “ตอนที่สร้างมันออกมาผมตั้งใจให้มันเป็นแค่แหล่งข้อมูลข่าวสารเท่านั้น ตั้งใจให้มีแค่ Market Tourist แล้วก็ Education แค่นั้นเองเท่านั้นเอง ใครจะไปนึกล่ะว่าค่ายหนึ่งจะเข้ามาร่วมวงด้วยจนกลายเป็นโปรเจกต์ยักษ์แบบนี้”

เจนนิเฟอร์หันมากล่าวยิ้มๆ ว่า “ใครจะไปรู้ล่ะ คุณนะมันจอมเจ้าเล่ห์ตัวจริงเสียจริงเลยนี่นา” เจนนิเฟอร์ก็กล่าวพลาถปิดจอข้อมูลของเธอบ้าง “ขนาดฉันอยู่กับคุณเกือบตลอดเวลา ยังเดาเป้าหมายหรือแผนร้ายๆ ของคุณไม่ออกเลย”

อาเธอร์โอดครวญ “โอ้เจินไม่เห็นต้องเดาเลย สงสัยอะไรก็ตามมาได้เลย แล้วโอ้แผนร้ายอะไรนั่นนะ...” อาเธอร์ยิ้มทะเล้น “รับรองไม่มีใครจับได้หรอก ฮีๆ เชื้อมือได้”

“แสดงว่ามีจริงๆ ลินะ บอกมาซะดีๆ” เจนนิเฟอร์ก็กล่าวพลาถจ้องเขม็ง

อาเธอร์รีบเปิดไฟล์ข้อมูลให้แฟนสาวดูทันทีพลาถกล่าวว่า “อย่าจ้องแบบนี้สิที่รัก ผมขวัญอ่อนนะ”

“กลัวทำไม ใน Metropolis ไม่มีใครทำร้ายกันได้ซะหน่อย” พลาถ

อ่านข้อมูลในมือ “เนี่ยนะแผนร้าย มันร้ายตรงไหนเนี่ย”

“อึ๊ยๆ ลองวิเคราะห์หึหึๆ สิที่รัก” อาเธอร์กล่าวอึ้งๆ

เจนนิเฟอร์อ่านข้อมูลอย่างละเอียดแล้วอดยิ้มออกมาไม่ได้

“อย่างนี้เนี่ยเอง ได้ทั้งข้อมูล ได้ทั้งเงินสนับสนุน แถมคนที่ให้ข้อมูลกับเงิน ยังยินดีจ่ายอย่างเต็มใจอีก คุณนี่มันเจ้าเล่ห์จริงๆ นะ” เจนนิเฟอร์พูดออกมาซ้ำๆ

“ถึงจะได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย แต่ยังไงซะเราก็ได้ประโยชน์มากกว่าหลายเท่า ไม่เรียกว่าเป็นแผนร้ายจะให้เรียกว่าอะไรล่ะจะ ที่รัก” แล้วอาเธอร์ก็หัวเราะออกมา